

Πιπίνα Δ.Ιωσηφίδου-Elles

Θέατρο 2010

Μία Τρύπα Στον Τοίχο

Μονόπρακτο

και

Ασύστολοι Άνεμοι

Δύο πράξεις

Σύδνεϋ 2010

Στους εκλεκτούς φίλους μου

στις δύο πατρίδες...

Πιπίνα Δ.Ιωσηφίδου - Elles

Δύο Θεατρικά

1. Μια τρύπα στον τοίχο

Γράφτηκε στο Σύδνεϋ, Φεβρουάριο 2010- Μάιο 2010

(Μονόπρακτο)

2. Ασύστολοι Άνεμοι

(Δύο Πράξεις)

Γράφτηκε στο Σύδνεϋ το 1997

Περάστηκε στο computer τον Απρίλιο 2010

ISBN 978 0 9804894 6 0

1. Μια τρύπα στον τοίχο

Πρόσωπα

Ματίνα:	σαράντα πέντε ετών, χήρα
Λαρίσσα:	δεκατριών χρονών κορίτσι, ανιψιά της Ματίνας και θυγατέρα του Τάσου
Τάσος:	σαράντα χρονών, χωρισμένος, πατέρας της Λαρίσσας και αδερφός της Ματίνας
Ζάντρα:	πρώην σύζυγος του Τάσου και μητέρα της Λαρίσσας
Μένιος:	ο φίλος της Ζάντρας
Καίτη	συμμαθήτρια της Λαρίσσας
Ντίνος	συμμαθητής της Λαρίσσας
Αντιγόνη	μητέρα της Καίτης
Νοσοκόμος Α΄	
Αστυνόμος	

Σκηνή πρώτη

Καίτη: *(συμμαθήτριά της Λαρίσσας την πλησιάζει χαμογελώντας)* Γεια σου Λαρίσσα!

Λαρίσσα: Γεια σου.

Καίτη: *(την κοιτάζει περίεργα)* Τι κάνεις;

Λαρίσσα: Καλά, καλά... κι εσύ;

Καίτη: Κι εγώ... δηλαδή είμαι καλά... Όλα καλά λοιπόν.

Λαρίσσα: Ναι... γιατί; *(χωρίς να περιμένει για την απάντηση, εξακολουθεί να μιλά κατειλημμένη από άγχος ενώ ταυτόχρονα απομακρύνεται από την Καίτη)* Αλλά, πρέπει να πηγαίνω! Θα τα πούμε άλλη φορά... Γεια σου!

Καίτη: *(αμήχανη την κοιτάζει που απομακρύνεται.)*
O.k., Γεια σου!

Ντίνος: *(φωνάζει από μακριά:)* Καίτη, Καίτη, στάσου!

Η Καίτη περιμένει ένα λεπτό. Ο Ντίνος βιάζεται κοντά της.

Ντίνος: Γεια σου!

Καίτη: Γεια σου... Ντίνο!

Ντίνος: Τι έπαθε αυτή;

Καίτη: Χμ; Η Λαρίσσα; Δεν ξέρω.

Ντίνος: Κι εσύ... λες και δεν περιμενες να με δεις!

Καίτη: Συγγνώμη, αλλά να... αναρωτιέμαι για τη Λαρίσσα!

Ο Ντίνος της προτείνει τσιγάρο.

Καίτη: Δε νομίζεις ότι το παρακάνεις;

Ντίνος: Γιατί; απαγορεύεται;

Καίτη: Ε ναι!.. Είναι σα να γράφεις στα παλιά σου παπούτσια, τον καθηγητή που περιδιαβάζει στην αυλή του σχολείου.

Ντίνος: Είμαι δεκατεσσάρων χρονών ξέρεις...

Καίτη: *(γελάει μελαγχολικά)* Μιλάς λες κι είσαι τριαντάρης. Να ήταν και καλό για την υγεία σου, θα έλεγα: εντάξει. Θα ταχτοποιήσει τους πνεύμονές σου, πρόσεχε! Το ξέρουν οι δικιοί σου ότι καπνίζεις;

Ντίνος: Έλα τώρα, τι κάνω; Δε βλέπεις πως είναι της μόδας;

Καίτη: Βρες άλλες δικαιολογίες Ντινο. Είσαι ένας νεαρός μαθητής του Γυμνασίου που προσπαθεί να φανεί ανεξάρτητος και... πιο άντρας, αν μπορεί ποτέ να ισχυριστεί κανείς ότι το τσιγάρο είναι ένδειξη ανδρισμού! Εξάλλου πετάς τα χρήματα των γονιών σου!

Ντίνος: Να 'τα μας! Έλα τώρα παιδί μου! Άσε τα μαθήματα! Μα όλες οι γυναίκες ίδιες είσαστε τελικά: περίεργα όντα!

Καίτη: Εντάξει. Γεια σου λοιπόν και ελπίζω να ικανοποιήθηκες με τα τελευταία που είπες!

Η Καίτη απομακρύνεται βιαστικά, αφήνοντας τον Ντίνο ν' αναρωτιέται.

Ντίνος: Τι σου είναι το θηλυκό γένος! Από αλλού κινήσαμε κι αλλού καταλήξαμε.

Λαρίσσα: Γεια σου Ντίνο!

Ντίνος: Α, η Λαρίσσα! Από πού ξεφύτρωσες εσύ; Δεν είχες φύγει βιαστικά από το σχολείο; Ξαναγύρισες λοιπόν! Τα νέα σου!

Λαρίσσα: Βγήκα μια στιγμή και γύρισα. Αυτό είναι όλο.

Ντίνος: Ραντεβουδάκι; ραντεβουδάκι;

Λαρίσσα: *(κοκκινίζοντας)* Σε παρακαλώ!

Ντίνος: Εντάξει καταλαβαίνω.

Λαρίσσα: Δε νομίζω, αλλά άστο.

Ντίνος: Ναι, ας μη χαλάμε τις καρδιές μας με λεπτομέρειες.

Λαρίσσα: Μα κάνεις λάθος Ντίνο! Δεν πρόκειται για ραντεβού, μίλησα για λίγο με μια φίλη της θείας μου.

Ντίνος: Πολύ κρυφό έτσι;

Λαρίσσα: Δεν ξέρω τι εννοείς Ντίνο, όμως πρέπει να πηγαίνω. Πάω να πάρω την τσάντα μου. Θ' αργήσω να πάω στο σπίτι μου, αν καθίσω λίγο ακόμα μαζί σου. Γεια σου λοιπόν!

Ντίνος: *(γελώντας πάντα πονηρά)* Γεια, γεια... *(γελάει και συμπληρώνει μιλώντας μόνος του)* «Πρέπει να δω ποιον συναντά, επιτέλους!»

Σκηνή δευτέρα

Καίτη: Ναι μαμά! Είδα σου λέω, τη Λαρίσσα κι άλλες φορές, να συναντά μία κυρία της ηλικίας σου και να μιλάνε προσεκτικά, λες και φοβούνται κάτι... κάποιον... δεν ξέρω. Άκουσε, θα σου πω κι άλλο ένα περιστατικό, για να καταλάβεις: πρόσφατα στο σχολείο, πριν μια-δυο μέρες, μιλούσα με τον Ντίνο -το συμμαθητή μου- για την παράξενη συμπεριφορά της Λαρίσσας. Μου είπε ότι τον παραξενεύει η προσεκτική συμπεριφορά της και τα σύντομα σκασιαρχεία της στο τέλος της τάξης. Είπε λοιπόν ότι τελικά την παρακολούθησε: και ότι την είδε να συναντιέται με μια άγνωστη, που ήταν ολοφάνερο ότι την περίμενε. Καταλαβαίνεις; Πρόκειται για κοινό μυστικό.

.....

Ντίνος: «Απόρησα γιατί περίμενα να δω ένα αγόρι στη θέση της γυναίκας. Οι δυο τους μίλησαν για λίγη ώρα και πριν να χωρίσουν φιλήθηκαν. Και ενώ η Λαρίσσα βιάστηκε πίσω στο σχολείο, η κυρία απομακρύνθηκε γρήγορα από τον τόπο συνάντησης. Αναρωτιέμαι τι κρύβουν; Ρώτησα τη Λαρίσσα και είπε ότι είναι φίλη της».

.....

Καίτη: Η αλήθεια μαμά είναι ότι η Λαρίσσα έχει αλλάξει κάπως, τελευταία. Φαίνεται φοβισμένη. Κάποια παιδιά

είπαν ότι η άγνωστη γυναίκα που συναντά, ίσως να είναι η μητέρα της.

Αντιγόνη: Μα τι είναι όλα αυτά; και μη χειρότερα...

Καίτη: Άκουσε! Την ημέρα που συζητούσαμε γι' αυτό, πέσαμε πάνω τους. Προφανώς είχαν αλλάξει την ώρα της συνάντησής τους ίσως και εξαιτίας μας. «Σωπάστε καλέ!» είπα τρομαγμένη. Περάσαμε ωστόσο δίπλα τους λέγοντας μια καλησπέρα. Η Λαρίσσα κατακοικίνισε, αλλά μας χαιρέτησε, όμοια και η άγνωστη».

Αντιγόνη: Κακό αυτό. Ποια είναι άραγε η κυρία που συναντάει; Μήπως είναι αλήθεια η μάνα της; Έχει γούστο! Κι αν είναι, τότε γιατί όλη αυτή η μυστικότητα; Το κοριτσάκι έχει πατέρα, έχει οικογένεια. Να μην μπλεχτεί σε κάποια βρωμο – δουλειά, αυτό μόνο. Ποιον μπορείς να εμπιστευτείς αυτές τις μέρες;

Καίτη: (ανατριχιάζοντας) It's scary!

Αντιγόνη: Πρέπει να τηλεφωνήσω στη Ματίνα. Έχω μια - κάποια σχέση μαζί της, ώστε να δικαιολογήσω την επέμβασή μου σε μια τόσο προσωπική υπόθεση. **(Σκέφτεται μια στιγμή κι ύστερα λέει αποφασιστικά)** Θα το κάνω για το καλό της Λαρίσσας. Πρέπει, πρέπει να της μιλήσω. Οι κρυφές δουλειές είναι πάντα ύποπτες. Αν ήταν κάτι σωστό –αν αυτή η γυναίκα ήταν η μάνα της- θα πήγαινε στο σπίτι τους. Μπορείς να μου περιγράψεις αυτή την κυρία;

Καίτη: Ναι. Ή μάλλον, νομίζω ότι μπορώ να μιλήσω κάπως γενικά για την εμφάνισή της **(Η Αντιγόνη**

περιμένει): είναι ξανθιά, μετρίου αναστήματος, μάλλον αδύνατη, και... έχει ανοιχτόχρωμα μάτια.

Αντιγόνη: Χμ!.. Εντάξει. Θα μιλήσω με τη Ματίνα, ν' ακούσω τι έχει να πει, σχετικά με αυτό.

Σκηνή τρίτη

Ματίνα: *(μιλά στο τηλέφωνο)* Ευχαριστώ πολύ για το ενδιαφέρον σου, Αντιγόνη μου. Ναι, ναι, αναμφίβολα... Ευχαριστώ πολύ.

Χαιρετιούνται. Η Ματίνα γνωρίζει, προβληματίζεται από όλα όσα ακούει.

Ματίνα: Πρέπει να κάνω πολλά περισσότερα αυτή τη φορά. Δεν με ακούει η μικρή. Οι προειδοποίησεις μου δεν έπιασαν τόπο. Δοκιμάζει, έχει περιέργεια, κυρίως όμως πόνο, κι εκείνη που λέει ότι είναι μάνα της και την αγαπάει, μόνο την αλήθεια δεν της λέει. Πρέπει να φανώ αποφασιστική για το καλό της.

Φωνάζει τη Λαρίσσα και σε ελάχιστο χρόνο, Ματίνα και Λαρίσσα κάθονται στην μικρή κουζίνο-τραπεζαρία και μιλάνε με σχετική ένταση.

Ματίνα: Δεν έχεις εκλογές κορίτσι μου. Να μάθεις λοιπόν να την αποφεύγεις.

Λαρίσσα: Μα...

Ματίνα: Όχι «μα»! Να μάθεις, είπα. Ξέρω τι συμβαίνει. Τα γνωρίζω όλα τα καμώματά σας, της... -άσε... δε

χρειάζεται όνομα εδώ- και τα δικά σου! Οι μαθητές του σχολείου σας βλέπουν, οι γονείς τους σας βλέπουν και η γλώσσα πάει ροδάνι. Είναι από ανησυχία, είναι από περιέργεια δεν το ξέρω. Τα λόγια τους έφτασαν στ' αυτιά μου και...

Λαρίσσα: Από πού τα έμαθες θείτσα μου;

Ματίνα: Παιδάκι μου δεν έχει σημασία αυτό. Αυτοί που μου μήνυσαν είναι καλοί οικογενειάρχες που ενδιαφέρονται για το καλό σου και της οικογενείας σου και τους ευχαριστώ για το ενδιαφέρον τους. Κατάλαβέ το αυτό!

Λαρίσσα: Τα ξέρει και ο μπαμπάς μου αυτά;

Ματίνα: Εσύ τι λες;

Η Λαρίσσα την κοιτάζει στεναχωρημένη.

Λαρίσσα: Και τι θα πρέπει να κάνω θείτσα μου; Ούτε και να την χαιρετάω, όταν με χαιρετάει;

Ματίνα: Τι να κάνουμε; Η καλημέρα είναι του Θεού, δε λέω. Αλλά όχι πολλά μαζί της. Αν πρέπει, ν' αλλάξεις ακόμα και το δρόμο. Γιατί πίσω από τα φανερά υπάρχουν και τα δύσκολα, που είναι κρυφά μέχρι να βγούνε στη φόρα και τότε αλοιμόνό μας.

Λαρίσσα: *(αναστατωμένη, με φωνή που τρέμει και έτοιμη να κλάψει)* Μα θεία μου, γιατί μου μιλάς έτσι; «ν' αλλάζω δρόμο!» Εέχασες πως είναι η μητέρα μου; Εέρεις πως μου έλειψε. Είναι κακό να θέλω να την γνωρίσω;

Ματίνα: Εσένα σου έλειψε, εκείνης όμως δεν της έλειψες! Γιατί αν ήθελε πραγματικά να σε γνωρίσει από την αρχή, θα ερχόταν σε επαφή μαζί μας και δε θα έκανε κρυφοδουλειές. Το θεωρείς έντιμο αυτό που κάνει; *(Φανερά συγχυσμένη η Ματίνα, σταματάει, κοιτάζει το ταβάνι, κάνει το σταυρό της και αναστενάζει)* Αχ Θεέ μου! πώς μιλάω έτσι σ' ένα παιδί δεκατριών χρονών;

Η Λαρίσσα με μάτια που γυαλίζουν από τα δάκρυα και φανερά απόμακρη κοιτάζει τα ακροδάχτυλά της που τα πλέκει-ξεπλέκει και επιμένει να τα κοιτάζει.

Ματίνα: Λοιπόν;

Λαρίσσα: Λοιπόν; *(σκέφτεται λίγο)* Ε... εντάξει!

Ματίνα: Τι εντάξει;

Λαρίσσα: *(έντονα)* Ε, εντάξει! Θα κάνω αυτό που θέλεις!

Ματίνα: Καταλαβαίνεις και συμφωνείς ή απλά κοιτάς να ξεμπερδέψεις μαζί μου;

Λαρίσσα: *(μαλακά)* Όχι θεία μου, συμφωνώ, αν και δεν καταλαβαίνω πολλά πράγματα.

Ματίνα: Φτάνει να θυμάσαι πάντα ότι σ' αγαπούμε πολύ ο πατέρας σου κι εγώ, για να θέλουμε να σε στεναχωρούμε. Όλα αυτά είναι μόνο για το καλό σου! Άλλωστε ο χρόνος θα το αποδείξει.

Λαρίσσα: Μπορώ να φύγω τώρα;

Ματίνα: Ναι, και να θυμάσαι αυτά που είπαμε. Έτσι;

Λαρίσσα: Ναι θεία!

Η Λαρίσσα: φεύγει, η Ματίνα πιάνει το τηλέφωνο, πληκτρολογεί και μιλάει.

Ματίνα: Τάσο, μιλήσαμε. Της είπα. Θέλει όμως λίγο μελέτη το πράγμα. Το παιδί μας είναι καλό, αλλά εκείνη... είναι μια χαμένη. Δεν ξέρουμε λοιπόν τι θα κάνει, για να συνεχίσει να βλέπει το παιδί.

Τάσος: Δεν πρέπει να τη συναντά καθόλου. Σ' αυτό επιμένω.

Ματίνα: Με το μαλακό Τάσο μου. Το παιδί πρέπει να καταλάβει ότι είναι για το καλό του. Αλλιώς θα έχουμε προβλήματα.

Τάσος: Πρέπει και να φοβάται, σου λέω. Καλύτερα να φοβάται αυτή, παρά εμείς. Φύλαγε τα ρούχα σου, να έχεις τα μισά.

Ματίνα: Άκουσέ με λίγο, αδερφέ μου. Οφείλουμε να μιλήσουμε στη Λαρίσσα ανοιχτά, χωρίς προσχήματα. Να καταλάβει, γιατί αλλιώς μπορεί και να μας θεωρήσει εχθρούς της και να καταφύγει στην Ζάντρα, που θα την καταστρέψει αναμφίβολα. Απορώ που παρουσιάστηκε ύστερα από τόσα χρόνια. Γιατί άραγε;

Τάσος: Στοιχηματίζω πως κάτι έχει στο μυαλό της. Ανησυχώ λοιπόν πολύ για την ακεραιότητα του παιδιού.

Ματίνα: Έλα μην κάνεις έτσι. Κάτι θα σκεφτούμε και θα ενεργήσουμε όσο πιο γρήγορα μπορούμε.

Τάσος: Η Ζάντρα δεν έχει πολύ μυαλό. Είναι επιπόλαια και αυτό είναι κάτι που δεν αλλάζει δυστυχώς. Εντάξει κλείνω τώρα. Θα τα πούμε από κοντά.

Η Ματίνα σηκώνεται, ανοίγει μία ντουλάπα τραβά βάζα του καφέ και της ζάχαρης. Ενεργοποιεί τον βραστήρα νερού και ενώ τα κάνει αυτά μουρμουρίζει κουνώντας το κεφάλι της.

Ματίνα: Δες που μπλέξαμε πάλι με τη Ζάντρα! Κάτι μου 'λεγε πάντα μέσα μου πως θα ξαναφανεί και θα επιχειρήσει κάτι με το παιδί. Καημένε Τάσο! Δεν το είχες φάξει καλά. Την πήρες γιατί ήταν χαριτωμένη, την επιπολαιότητα που της χρεώνεις σήμερα, ούτε καν την είχες πιάσει. Τι να κάνω τώρα εγώ η κακομοίρα; Στην ηλικία μου μία χαρά έχω μόνο: αυτό το παιδί! Εγώ έγινα μάνα του κι όμως... *(κλαίει σιγανά και σκουπίζει τα μάτια της)* Έτσι είναι, έτσι είναι!

Σκηνή τέταρτη

Λαρίσσα: Ζάντρα, δε μου αρέσει να συναντιόμαστε σαν ένοχες, λες κι αυτό που κάνουμε είναι κακό, ή ότι συναντιόμαστε για να κάνουμε κάτι κακό. Αν το μάθει η θεία Ματίνα θα στεναχωρηθεί πολύ γι' αυτή την συμπεριφορά μου.

Ζάντρα: Ποτέ δεν της άρεσα!

Η Ζάντρα γελάει σαν τρελή, ενώ η Λαρίσσα την παρακολουθεί παραξενεμένη.

Λαρίσσα: Δεν ξέρω γιατί μιλάς έτσι, αλλά θα πρέπει να ξέρεις ότι ο πατέρας μου και η θεία Ματίνα είναι καλοί άνθρωποι, με μεγάλη καρδιά. Δεν είναι σωστό να βλεπόμαστε έτσι. Αφού είσαι η μητέρα μου, τότε μπορείς να έρθεις στο σπίτι μας και να μιλήσεις με την οικογένειά μου.

Ζάντρα: Κάνε λίγη υπομονή. Όλα θα γίνουν. Σιγά-σιγά όλα θα μπουνε στη θέση τους. Γνωρίζω καλά και τον πατέρα σου και τη Ματίνα.

Λαρίσσα: *(την κοιτάζει καχύποπτα)* Τι εννοείς;

Δεν την ακούει. Σα να μιλάει μόνη της

Ζάντρα: Τον αγάπησα τον Τάσο. Ξέρω τι άνθρωπος είναι. Αυστηρός! Δε θα με συγχωρήσει ποτέ για το κακό που σας έκανα.

Λαρίσσα: Είμαι βέβαια ότι κάνεις λάθος. Ο πατέρας μου είναι καλός άνθρωπος και δίκαιος. Ίσως και να μη θέλεις να καταλάβεις. Τον αγαπάω κι αγαπώ και τη θεία Ματίνα γιατί μ' αγαπάει. Είναι η μητέρα που δεν είχα για δέκα χρόνια. Με μεγάλωσε, καταλαβαίνεις; Έδωσε τη ζωή της για μένα.

Η Ζάντρα δε θέλει ν' ακούσει άλλα. Μιλάει απότομα.

Ζάντρα: Καλά-καλά φύγε τώρα... και πρόσεχε.

Η Λαρίσσα παραξενεύεται. Η Ζάντρα την αγκαλιάζει και τη φιλάει.

Σκηνή πέμπτη

Μένιος: Τι έγινε με τη μικρή; Πως πάει η σχέση;

Ζάντρα: Είναι πολύ δύσκολη. Κολλημένη στον πατέρα της και στη θεία της.

Μένιος: Διάβολε! Μάνα της είσαι. Δεν μπορείς να την πείσεις για τα αισθήματά σου; Πώς θα γίνει το πράγμα; **(ειρωνικά, απειλητικά)** Αν θέλεις τις δόσεις σου... πρέπει να κάνεις τα αδύνατα δυνατά να την καταφέρεις να σε ακολουθήσει.

Ζάντρα: **(ανήσυχη)** Ναι Μένιο, το ξέρω και προσπαθώ. Μη νομίζεις ότι ενεργώ διαφορετικά από τη συμφωνία μας!

Ο Μένιος την πλησιάζει χαμογελώντας, την πιάνει και τη σηκώνει. Την αφήνει ύστερα να πατήσει το πάτωμα και την αγκαλιάζει. Εκείνη τρέμει από φόβο και οργή που άδικα πασχίζει να κρύψει. Εκείνος προσπαθεί να την καλοπιάνει.

Μένιος: Έλα τώρα, ξέρεις πόσο σ' αγαπάω! Είσαι πάντα το κορίτσι που θυσιάσε ακόμα και την κόρη της για μένα **(ειρωνικά)**. Δεν το ξεχνώ. **(σοβαρεύεται)** Όμως τη χρειαζόμαστε τη μικρή. Πώς θα αποσπάσουμε τα χρήματα που χρειαζόμαστε χωρίς αυτή. Θα την έχεις μαζί σου, θα τη βλέπεις καθημερινά, θα την χαίρεσαι και κανένας δε θα υποψιάζεται ότι κρύβεστε, και περισσότερο από όλους η κόρη σου.

Ζάντρα: **(φοβισμένη)** Ναι αλλά αυτό καλείται απαγωγή, και είναι έγκλημα.

Μένιος: *(ειρωνικά)* Σιγά το έγκλημα... μάνα της είσαι! Μόλις την καταφέρεις να σε ακολουθήσει, θα φύγετε μακριά από εδώ. Ποιος άλλωστε μπορεί να παρεξηγήσει μια μητέρα που έχει απαγάγει το παιδί της; Άλλωστε... το παιδί είναι και αριετά μεγάλο, έτσι; Φέρει κι αυτό κάποιες ευθύνες έ; Εκούσια σε ακολούθησε! Έτσι; Αυτό λοιπόν είναι το δύσκολο: να την πείσεις να σε ακολουθήσει εθελοντικά και επίσης να την κάνεις να το χωνέψει πως ότι κάνεις είναι για το καλό της, μόνο.

Ζάντρα: *(με αρρωστημένο ύφος)* Ναι Μένιο, θα προσπαθήσω... Νομίζω ότι δε θ' αργήσω να τα καταφέρω.

Σκηνή έκτη

Ματίνα: Άργησες Λαρίσσα!

Λαρίσσα: Το ξέρω. Αργήσαμε λιγάκι να βγούμε από την αίθουσα.

Ματίνα: Να σε πιστέψω;

Λαρίσσα: *(κοκκινίζοντας)* Τι να πω θεία μου;

Η Λαρίσσα βγαίνει κάποια στιγμή από την κουζίνοτραπεζαρία και η Ματίνα μιλά στον εαυτό της:

Ματίνα: «Έμαθες να κρύβεσαι κοριτσάκι και τι να κάνω; Όλοι έχουν τα δικαιώματά τους: εσύ, ο πατέρας σου, η μάνα σου. Μόνο εγώ δεν έχω... η θεία σου. Καρφώθηκα στο ρόλο ετούτο, και όχι τυχαία. Ούτε να σε μαλώνω μπορώ, κακόμοιρο! Δε μου πάει το στόμα. Και ποιος

ξέρει πού θα καταλήξει ετούτη η ιστορία των συναντήσεών σου με τη Ζάντρα».

Μπαίνει ο Τάσος στην κουζίνο-τραπεζαρία και η Λαρίσσα, ακολουθεί.

Τάσος: Μόνη σου μιλάς Ματίνα;

Ματίνα: Ε, κάτι δικά μου... σκέφτομαι! *απευθύνεται στη Μελίσα*) Έλα κορίτσι μου, πήγαινε να αλλάξεις και να ετοιμάσουμε για το δείπνο.

Λαρίσσα: Ναι θεία, αμέσως.

Η Λαρίσσα φεύγει.

Ματίνα: Εσύ πότε ήρθες; Ούτε που άκουσα την πόρτα ν' ανοίγει.

Τάσος: Πώς να μ' ακούσεις; Ήρθα από την πίσω πόρτα. *(πηγαίνει κοντά της και της μιλά εμπιστευτικά)* Άκουσε: παρακολούθησα τη μικρή και δεν ήθελα να γίνω αντιληπτός.

Η Ματίνα δαγκώνεται. Δεν μιλά.

Τάσος: Πες κάτι! Ξέρω ότι διαφωνείς. Άκουσε: Η Ζάντρα είναι μπλεγμένη με κακοποιό. Δεν θα την αφήσω να καταστρέψει το παιδί μου. Καταλαβαίνεις; Ζω μόνο γι' αυτό το παιδί. Δεν θα επιτρέψω να το καταστρέψουν... και θα δώσω ότι μπορώ στον αγώνα μου εναντίον τους!

Ματίνα: Αχ, πόσο σε καταλαβαίνω. Όμως μην ξεχνάς Τάσο μου, ότι είναι η μάνα της. Πώς θα μπορέσει να κάνει κακό στο ίδιο το παιδί της; Ίσως κιόλας να μετάνιωσε και να θέλει να επανασυνδεθεί με το παιδί... και με σένα. Δεν είναι απίθανο. Είναι; Άλλωστε έχει νομικά δικαιώματα, αν το επιδιώξει αυτό, και πιστεύω ότι ίσως και να της επιτραπεί να βλέπει τη μικρή ή και να την παίρνει και μαζί της όπως συμβαίνει με τα χωρισμένα αντρώγυνα όταν έχουν παιδιά.

Τάσος: Ναι, ναι... Αλλά εμείς δεν είμαστε απλά χωρισμένοι. Η κυρία αυτή εγκατέλειψε την οικογενειακή στέγη εγκαταλείποντας το παιδί της, για να φύγει μ' άλλον άντρα. Και τι άντρα!

Ματίνα: (*κουνά το κεφάλι της*) Ναι, σωστά, έχεις δίκιο! όμως...

Τάσος: (*θυμωμένος τώρα πια*) Δεν υπάρχει «όμως»! Έναν αλητήριο, έναν σεσημασμένο ναρκομανή, κι ας το ήξερε. Είχε δοκιμάσει το φρούτο από πριν... κι έτσι τη βόλευε να φύγει. Πού παιδί, πού άντρα, πού σπίτι; Τίποτα δεν υπολόγισε. Κι εγώ ο... -άσε...-, εγώ ο μαλ..ας, την είχα αγαπήσει τόσο πολύ που πίστεψα πως μπορούσα να συνετίσω το «τρελό μυαλουδάκι της». Έτσι πίστευα! Τώρα... κύττα που φτάσαμε!

Ματίνα: (*ανήσυχη*) Συγκρατήσου αδερφέ μου!

Τάσος: Όλα θα μπορούσαν να της συγχωρεθούν Ματίνα, όλα, εκτός από ένα: την εγκατάλειψη του νηπίου κοριτσιού της (*η φωνή του σπάει*). Είναι πολύ άρρωστη η γυναίκα. Και τώρα, βάζω στοιχημα ότι υπάρχει άλλος λόγος πίσω από την προσπάθειά της να τραβήξει το παιδί κοντά της.

Αυτό είναι που με σφάζει. Δεν το λυπάται, που ήδη κατέστρεψε την ηρεμία του, αλλά επιχειρεί να σπρώξει την οικογένειά μας στα άκρα. Πόλεμο θέλει; Πόλεμο θα κάνουμε! Παλιοθήλυκο! Αν την είχα εδώ μπροστά μου θα την έπνιγα, μα τω Θεώ.

Ματίνα: (αναστατωμένη) Σιώπα Τάσο μου, να χαρείς! Θα σ' ακούσει το παιδί!

Τάσος: Γιατί; Διαφωνείς με αυτά που λέω;

Ματίνα: Όχι! Κάθε άλλο! Έχεις κάθε δικιο να είσαι εξοργισμένος. Όμως, μάνα της είναι, και ίσως τώρα πια να έχει και νομικά δικαιώματα στο παιδί. Και το παιδί μεγάλωσε και ίσως να μπορεί να ζητήσει μόνο του να βλέπει τη μάνα του. Τι να πω;

Τάσος: Κάνεις λάθος. Τι νομικά δικαιώματα κάθεται και λες; Το εγκατέλειψε το παιδί. Το δικαστήριο δε θα της επιτρέψει ποτέ την κηδεμονία του. Και ξέρεις γιατί; Γιατί ζει με αυτόν τον παράνομο, τον ναρκομανή και δεν αμφιβάλλω ότι εξακολουθεί να είναι ναρκομανής και η ίδια. Έπρεπε να τη δεις, τα χάλια της έχει.

Ματίνα: Καταλαβαίνω την οργή σου και τους φόβους σου, γιατί παρόμοια αισθάνομαι κι εγώ.

Τάσος: Τότε τι κάθεται και μου λες; Αν τολμήσει να κάνει κάτι «νομικά» θα με βρει μπροστά της. Αλλά δε θα τολμήσει, το ξέρω αυτό. Έχει έναν χάλια φίλο... τα είπαμε... Φτάνει...

Ματίνα: Αδερφέ μου, το ξέρεις πως είμαι πάντα μαζί σου.

Τάσος: Τι θα πει στον εισαγγελέα, ε; «κύριε Εισαγγελέα μου το αγαπάω το παιδί μου και το θέλω κοντά μου»; Έτσι νομίζεις γίνονται αυτά; «Πώς κυρία Ζάντρα μου; Έτσι το παίρνεις το παιδάκι από έναν νοικοκύρη, έναν έντιμο πατέρα, που κάνει τα πάντα για το παιδί του, και το βάζεις σε οίκο ανοχής;

Ματίνα: *(πανικόβλητη τώρα)* Σιώπα για τ' όνομα του θεού Τάσο μου! Θα μας μισήσει το κοριτσάκι μας αν ακούσει πώς μιλάμε... και τότε, ίσως αποφασίσει να το σιάσει με τη Ζάντρα κι ας είναι όποια κι αν είναι! Δεν ξέρει τίποτα απ' όλα αυτά, ούτε και μπορεί να τα καταλάβει στην ηλικία της!

Τάσος: Ναι καλά! Δεν της αρέσαμε της κυρίας Ζάντρας γιατί είχαμε ηθικούς κανόνες -όπως οι περισσότεροι έντιμοι οικογενειάρχες- και με το που τους πήρε χαμπάρι, επαναστάτησε και το έσκασε με τον παλιάνθρωπο, τον Μένιο!

Ο Τάσος τρέμει από τον θυμό του. Η Ματίνα προσπαθεί να τον ηρεμήσει.

Ματίνα: Έλα Τάσο μου... Δε σου κάνει καλό να το σκέφτεσαι έτσι το πράγμα!

Τάσος: Και πώς πρέπει να το σιέφτομαι; Τι πρέπει να κάνω; Διαζύγιο πήρα! Τι άλλο μπορούσα να κάνω για να προστατέψω όλους εμάς, την οικογένειά μας;

Ματίνα: Έχει δίκιο Τάσο μου! Τι μπορώ να πω; Έχεις όλα τα δίκια του κόσμου! Όμως πρέπει να βρεις τη Ζάντρα, να της μιλήσεις ήρεμα και έξυπνα, να την ψαρέψεις και να

βολιδοσκοπήσεις τους σκοπούς της. Ταυτόχρονα να μιλήσεις και στο παιδί με μειλίχιο τρόπο. Έτσι ώστε να μην οξυνθούν οι σχέσεις μας και συγκριθούν κάποια στιγμή με την συμπεριφορά της ασθениκής Ζάντρας. Να μη δημιουργηθεί πρόβλημα και το παιδί στραφεί εναντίον μας. Είναι πολύ λεπτά αυτά τα θέματα.

Τάσος: Είναι, και όπως λες κι εσύ δε στοχεύω να ανακατέψω το κράτος αυτή τη φορά. Έτσι, ναι, συμφωνώ με όλα όσα λες. Σίγουρα αυτή τη φορά θα την κάνω τη δουλειά, μόνος μου. Δε θα διακινδυνέψω την ηρεμία μας ή την ευτυχία μας. Το παιδί μου δεν μπορούσε να βρει ικανότερη μάνα από εσένα, αδερφή μου. Σου χρωστώ ευγνωμοσύνη για όλα όσα κάνεις για μας, εμένα και το παιδί μου! Είσαι η καλύτερη μάνα για το παιδί μου και είσαι γιατί το κοριτσάκι μας εξελίχθηκε σε καλό, υπάκουο, ευγενικό και εργατικό παιδί.

Ματίνα: Όλα οφείλονται στην αγάπη, Τάσο μου! Προχώρα λοιπόν στην κατεύθυνση που διάλεξες. Να θυμάσαι όμως πως η μάνα όποια κι αν είναι, ότι κι αν είναι, αγαπάει το παιδί της. Έτσι νομίζω και για τη Ζάντρα. Μπορεί απλά να θέλει να τη βλέπει. Θα το ψάξεις... Βέβαια καλά θα ήταν να μην είχαν συμβεί όλα αυτά τα τραγικά. Την είχες κάνει γυναίκα σου. Λάθος εκλογή Τάσο μου. Δεν ταιριάζατε καθόλου, μα την αλήθεια. Η γυναίκα δεν ήταν φτιαγμένη για τέτοιο ζέψιμο, για συζυγική συμβίωση. Τέλος πάντων, τώρα να δούμε πώς θα εξελιχτούν τα πράγματα.

Τάσος: Ματίνα σε παρακαλώ! Δε μου χρειάζονται όλα αυτά, τώρα!

Ματίνα: Συγχώρεσέ με, όμως πολύ με πικραίνει αυτή η ιστορία. Μπήγαμε σε έναν άλλο κύκλο διαφθοράς: της Ζάντρας και του φίλου της!

Η Λαρίσσα ακούει τη συζήτησή τους άθελά της και μουρμουρίζει.

Λαρίσσα: «Πάλι για τη Ζάντρα μιλάνε, τη μάνα μου. Δεν ξέρουν την πραγματικότητα, ούτε και τη σχέση μας. Κάποια στιγμή πρέπει όλα να δουν το φως. Δεν έχουν ιδέα για την πραγματικότητα. Είμαι ίσως μικρή αλλά όχι τόσο μικρή ώστε να μην καταλαβαίνω. Πώς ο πατέρας μου δεν μπορεί να δει;»

.....

«Ζάντρα: Τον αγάπησα τον πατέρα σου. Έκανα ένα λάθος. Αν και το μετάνιωσα, δεν μπορώ να πλησιάσω τον Τάσο ούτε και να του μιλήσω. Φοβάμαι. Ανέιαθεν ήταν αυστηρός! Δεν τον μισώ... τον αγαπάω... γι αυτό μου φτάνει που βλέπομαστε έστω και κλειστά...

Λαρίσσα: Γιατί το έκανες αυτό Ζάντρα;

Ζάντρα: Ποιο απ' όλα;

Λαρίσσα: Να... άφησες τον μπαμπά! Και...

Η Ζάντρα με την ακατανόητη συμπεριφορά της εκπλήσσει τη μικρή.

Ζάντρα: Ήμουν κούφια και ανόητη. Μετάνιωσα, αλλά ήταν πλέον αργά!

Λαρίσσα: Και τι θα γίνει τώρα; Πρέπει να δεις τον μπαμπά μου. Να του εξηγήσεις, να του πεις ότι μου είπες κι εμένα: ότι λυπάσαι για όλα, ότι μετάνιωσες και ότι τον αγαπάς, του ζητάς συγγνώμη, και ότι θέλεις να είμαστε όλοι μαζί!

Ζάντρα: Τα σκέφτηκα όλα αυτά, αλλά να... δεν μπορώ και να ταπεινωθώ! Τον φοβάμαι τον Τάσο!

Λαρίσσα: Μα γιατί; Τι σου έκανε; Ο μπαμπάς μου είναι καλός άνθρωπος!

Ζάντρα: Ναι... ίσως! Τι μου έκανε; Τίποτα, αλλά να, τώρα... φοβάμαι τα χειρότερα!

Η Λαρίσσα αγγώνεται.

Λαρίσσα: Ο μπαμπάς μου δεν είναι αγροίκος, αλλά δίκαιος και καλός! Κάντο λοιπόν για χάρη μου.

Ζάντρα: Εντάξει. Άσε να το σκεφτώ λιγάκι.

Αγκαλιάζει τη Λαρίσσα που είναι κάπως επιφυλακτική απέναντί της και τη φιλά στα μαλλιά.

Ζάντρα: Αχ, τι έκανα! Να μεγαλώνεις μακριά μου, να κουβαλάω την απέχθεια του Τάσου και επιπλέον να σε κάνω να υποφέρεις με το άρρωστο πια παιχνίδι των μυστικών μας συναντήσεων (*κλείνει τα μάτια και ψιθυρίζει*). Αχ, παιδί μου!

Λαρίσσα: Έλα Ζάντρα, μην κάνεις έτσι, θ' αρρωστήσεις και θα 'ναι χειρότερα, ξέρεις. Πρέπει να φύγω για να μην αργήσω πάλι και η Ματίνα αρχίσει να με ρωτάει για τα

‘γιατί’ και ‘τα πώς’. Η αλήθεια είναι ότι η Ματίνα δε με μαλώνει, θέλει μονάχα να μην αργώ, για να μη στεναχωριέται ο μπαμπάς μου. Θέλω να ξέρεις ότι τον αγαπώ πολύ τον πατέρα μου. Ξέρει ότι συναντιόμαστε, και φοβάται, σε φοβάται! Έλα, γεια σου!

Ζάντρα: Εντάξει θα σε δω μεθαύριο.

Λαρίσσα: Γιατί όχι αύριο;

Ζάντρα: Έχω κάποια δουλειά.

Λαρίσσα: Εντάξει, μεθαύριο μετά από το σχολείο, εδώ πάλι.

Απομακρύνονται από το σημείο συνάντησής τους και προς διαφορετική κατεύθυνση.

.....

Τάσος: (μαλακά) Για έλα εδώ Λαρίσσα! Ακούω ότι έρχεσαι κάπως αργά από το σχολείο. Συμβαίνει κάτι που πρέπει να το ξέρω;

Λαρίσσα: (στεναχωρημένα) Ναι μπαμπά. Βλέπω τη Ζάντρα στα γρήγορα. Θα σου το έλεγα κάποια στιγμή. Δε θα σου το κρατούσα μυστικό, να το ξέρεις.

Ο Τάσος κοκκινίζει.

Τάσος: Δεν είσαι ευτυχισμένη μαζί μου, θέλεις τον απαγορευμένο καρπό!

Λαρίσσα: (ρωτάει με έκπληξη) Τον απαγορευμένο καρπό; Μπαμπά! Ξέχασες ότι η Ζάντρα είναι η μαμά μου;

Και να ξέρεις μπαμπά, ότι είναι τόσο μεγάλο το κακό που είστε χωρισμένοι, που περισσεύει να μου λες ότι δεν πρέπει να τη συναντώ. Είμαστε τόσες ώρες μαζί, ενώ με τη Ζάντρα το πολύ-πολύ δεκαπέντε λεπτά κι αυτό όχι κάθε μέρα. Και δεν είναι κρίμα καλέ μπαμπά η μαμά μου; Εσύ που είσαι τόσο γενναιόδωρος, γιατί δεν μπορείς να τη συγχωρήσεις;

Τάσος: *(πολύ στεναχωρημένος, αναστενάζει)* Δε θα ήθελα να σε στεναχωρήσω παιδί μου, αλλά όπως γνωρίζεις, η Ζάντρα ήταν εκείνη που μας εγκατέλειψε κι όχι εμείς τη Ζάντρα. Μας εγκατέλειψε: εμένα που την αγαπούσα κι εσένα το μωρό της, μόλις τριών χρόνων. Ξέρεις πολλές μάνες να εγκαταλείπουν τα αγγελουδάκια τους για έναν άντρα; Το έκανε για έναν ξένο, έναν αλήτη. Συγγνώμη παιδί μου, αλλ' αυτό δεν μπορώ να της το συγχωρέσω. Πήραμε διαζύγιο βέβαια, ο νόμος υποστήριξε εμένα - εξάλλου τι τα θες, αυτή δεν ενδιαφερόταν για εμάς!

Λαρίσσα: Όμως σου υπόσχομαι μπαμπά πως η Ζάντρα άλλαξε. Λέει πως σ' αγαπάει και ότι θα ήθελε να τρέξει για να σου ζητήσει συγγνώμη, αλλά να... σε φοβάται, λέει.

Τάσος: Τι ειρωνεία! Φοβάται ο λύκος το πρόβατο; Δε θέλω να συζητάω με το παιδί μου που είναι μόνο δεκατριών, για τέτοια πράγματα. Ξέρεις πόσα χρόνια έκανε να σε δει; δέκα ολόκληρα χρόνια! Τι έγινε στο μεσοδιάστημα; έπαθε αμνησία; *(γελάει ειρωνικά)* Ε, όχι... φαίνεται της έδωσε τα παπούτσια στο χέρι ο... Τι θα πρέπει να κάνουμε εμείς τώρα; Να συγχωρέσουμε την επανάστασή της ενήλικου που ωρίμασε τελικά –αν ωρίμασε και δεν συμβαίνει κάτι το ύπουλο!...

Η Λαρίσσα τον κοιτάζει λυπημένη. Ο Τάσος σηκώνεται και την παίρνει από το χέρι και πάνε στον καναπέ. Δεν αφήνει το χέρι της ενώ της μιλάει.

Τάσος: Άκουσε Λαρίσσα μου. Το Διαστήριο που εκδίασε την υπόθεσή μας, μας παραχώρησε όλα τα δικαιώματα που έχουμε. Πέρασαν τόσα χρόνια από τότε. Δεν είναι τουλάχιστον περίεργο το ότι εμφανίζεται ξαφνικά, ενώ ζει στην ίδια πόλη μ' εμάς όλα αυτά τα χρόνια, και επιδιώκει μία όλο και περισσότερο στενότερη σχέση;

Λαρίσσα: Είπε ότι συνέβησαν πολλά στη ζωή της. Ότι ήταν πολύ άτυχη.

Τάσος: Τι να πει; Από λόγια είναι η πρώτη!

Λαρίσσα: Είπε ότι κάποτε βρέθηκε σε μια φωτιά.

Τάσος: Μάλιστα!

Μελίσα: Είδα ένα μεγάλο σημάδι στο μπράτσο της. Τη ρώτησα να μάθω.

Τάσος: Και;

Λαρίσσα: Να... Έτσι μου είπε ότι βρέθηκε σε μια φωτιά, ύστερα, όταν είχατε χωρίσει.

Τάσος: Και λοιπόν; Κάνει ότι μπορεί για να συγκινήσει, η ...

Λαρίσσα: Δεν ξέρω τίποτα άλλο μπαμπά.

Τάσος: Θα σου πω εγώ: Ο φίλος της μεθούσε και έπαιρνε ναρκωτικά. Αυτός έβαλε φωτιά στο μαγαζί μπροστά από το σπίτι, για να πάρει την αποζημίωση από την ασφάλεια.

Λαρίσσα: Εσύ πώς τα ξέρεις όλ' αυτά μπαμπά; Αφού λες ότι δεν ήξερες ούτε πού βρισκόταν!

Τάσος: Από τις εφημερίδες. Είναι κακός ο άνθρωπος της, 'μούτρο' -έτσι λένε- αλλά είδες; δεν τον άφησε, τον άφησε;

Λαρίσσα: Λέει ότι αυτός ο άντρας την απειλεί πως αν τολμήσει κάτι τέτοιο θα της κάνει μεγάλο κακό.

Τάσος: *(οργισμένος)* Μάλιστα! Σου τα είπε κι αυτά. Σκέτο φίδι! Και τελικά, τα κατάφερε και έτσι τώρα ζητάει να επανέλθουν όλα στη θέση τους όπως πριν 10 χρόνια! Ε, όχι! αυτό δεν μπορεί να γίνει.

Ο Τάσος πιάνει το κεφάλι του. Η Λαρίσσα τον παρακολουθεί ανήσυχη.

Τάσος: Ματίνα, για έλα λίγο εδώ σε παρακαλώ!

Ματίνα: *(τρέχοντας)* Ναι Τάσο μου!

Τάσος: Η Λαρίσσα θα πάει για ύπνο...

Το κοριτσάκι σηκώνεται ανόρεχτα, αμίλητο. Η Ματίνα τον παρακολουθεί με την αυστηρότητα ζωγραφισμένη στο πρόσωπο. Δεν κάθεται μαζί του, παρά ακολουθεί τη μικρή στο δωμάτιό της. Κλείνει πίσω της την πόρτα.

Ματίνα: Έλα Λαρίσσα μου... Αχ, δεν αντέχω άλλο!

Πλησιάζει τη Λαρίσσα που έχει καθίσει στο κρεβάτι της και αφού κάθεται δίπλα της, περνάει το μπράτσο της στους ώμους της με τρυφερότητα. Η Λαρίσσα είναι σιωπηλή, δεν αντιδρά.

Ματίνα: Μάτια μου, ξέρεις πόσο σε αγαπάμε. Έτσι; Νομίζω λοιπόν πως εσύ κι εγώ πρέπει να μιλήσουμε σα γυναίκες. Θέλω να ξέρεις πως δε θέλω να σε στεναχωρώ μήτε στιγμή, αλλά το κάνω εξαιτίας αυτών που συμβαίνουν. Ούτε και θέλω να κατηγορώ τη μητέρα σου, που καταλαβαίνω ότι καίγεσαι να τη γνωρίσεις καλύτερα.

Λαρίσσα: Αυτό είναι αλήθεια, θεία Ματίνα.

Ματίνα: Δεν την έζησες, δεν την γνωρίζεις κι όμως τώρα ύστερα από δέκα συναπτά χρόνια, που μας κόστισαν, μας πόνεσαν και περισσότερο εσένα, έρχεται -αφού πρώτα έχει ψάξει- σε βρίσκει και κατορθώνει να σε πείσει, ότι πέρα από το γεγονός ότι είναι η φυσική σου μητέρα -δυστυχώς αυτό μόνο είναι- σε αγαπάει, κι εσύ, όπως είναι φυσικό, την πιστεύεις. Την πίστεψες πολύ εύκολα παιδί μου, γιατί το ήθελες, κι είναι το μόνο φυσικό. Όμως...

Λαρίσσα: (την διακόπτει αγχωμένη) Μα είναι η μητέρα μου Ματίνα! Μου έδειξε την ταυτότητά της, την άδεια οδήγησης, το Medicare card, φωτογραφία μου στο αμαξάκι μου με τον μπαμπά και μαζί της -την έχουμε κι εμείς, είμαι βέβαια ότι κάπου την είδα αυτή τη φωτογραφία.

Ματίνα: Στοιχηματίζω ότι σου ζήτησε να μην αποκαλύψεις σε κανένα για τις συναντήσεις σας. Αυτό, όπως καταλαβαίνεις, είναι κακό από μόνο του.

Λαρίσσα: Μα θείσα μου...

Ματίνα: Άκουσέ με μάτια μου, σου το είπα ήδη ότι σε καταλαβαίνω! Όμως για να είμαστε δίκαιοι, σωστοί άνθρωποι πρέπει να πούμε ότι ο πατέρας σου, σου είπε όλη την αλήθεια. Μπορεί η Ζάντρα να μην είναι κακός άνθρωπος, αποδείχτηκε όμως αδύνατη, άβουλη, σε σημείο να εγκαταλείψει το σπλάγχο της, τον άντρα της, το σπιτικό της. Όλα για έναν ξένο, που όπως αποδείχτηκε υπήρξε και η καταστροφή της τελικά. Ο Τάσος όμως, δεν κοιτάζε άλλο θηλυκό παιδί μου. Εσύ είσαι η γυναίκα της ζωής του κι εσένα θέλει να σε δει να εξελισσεσαι σε αξιόλογη νέα γυναίκα. Όσο για μένα, προτίμησα να σε μεγαλώσω, να γίνω η μάνα που δεν είχες και να σου αφιερώσω τη ζωή μου... Είσαι το αστέρι μου και η ευτυχία σου είναι και δική μου. Είσαι το μονάκριβό μου, το παιδί μου κι ας μην σε γέννησα.

Τα μάτια της Ματίνας υγραίνονται. Είναι πολύ συγκινημένη. Η Λαρίσσα την αγκαλιάζει και τη φιλάει.

Λαρίσσα: Αχ, θείσα μου σ' αγαπάω καλύτερα κι από μάνα μου, να το ξέρεις...

Ματίνα: (συγκινημένη) Το ξέρω, το ξέρω. Όμως δεν ήμουν εγώ και ο πατέρας σου μόνοι, που θεωρήσαμε τη Ζάντρα ακατάλληλη για το καλό σου. Το δικαστήριο τα ζύγισε από δω, τα ζύγισε από εκεί κι αποφάσισε ομόφωνα ότι χάνει κάθε δικαίωμα να σε έχει. Έπαιρνε επιβλαβείς ουσίες (κομπιάζει) και συζούσε μ' ένα ξένο, έχοντας εγκαταλείψει τα πάντα πίσω της. Αυτή ήταν που δήλωσε στο δικαστήριο ότι αν ξαναζούσε την ίδια περίοδο, θα έπραττε ακριβώς ότι είχε ήδη πράξει. Καημένη Τάσο!

Λαρίσσα: Μα θείτσα μου λέει ότι άλλαξε...

Ματίνα: Άλλαξε! Όχι δα! Τώρα έρχεται πίσω και κάνει κρυφο-δουλειές, γιατί είναι βέβαιο ότι τίποτα δεν άλλαξε στη ζωή της. Θα δεις. Θα φανεί το πράγμα. Αλήθεια λυπάμαι πολύ που η Ζάντρα δεν είναι αυτό που θα έπρεπε να είναι. Δε θέλω να την στερηθείς, όμως -είναι σχεδόν βέβαιο- το δικαστήριο θα της απαγορέψει κάθε επαφή μαζί σου, αν πληροφορηθεί για τις ενέργειές της. Δε νομίζω ότι άλλαξε κάτι στη ζωή της. Δε μιλά πολύ, δε λέω τι αλήθεια σκέφτομαι, κάνω πως δεν καταλαβαίνω, ακόμη και τη Ζάντρα υπερασπίζομαι στον αδερφό μου –άδικα βέβαια- για να μην κάνω τα πράγματα χειρότερα. Όμως θα φανεί η αλήθεια παιδί μου. Χρειαζόμαστε λίγο χρόνο, λίγη υπομονή και περισσότερο από όλους, εσύ παιδί μου!

Λαρίσσα: Άλλαξε θείτσα μου, άλλαξε σου λέω! Το είπε πολύ σοβαρά, αλήθεια σου λέω!

Η Ματίνα κουνάει το κεφάλι της, με λύπη. Δε μιλάει.

Λαρίσσα: Το είπε πολλές φορές, είπε και για το μπαμπά, και για σένα, τα καλύτερα λόγια.

Ματίνα: Άκουσε Λαρίσσα μου, έχω μια σκέψη.

Λαρίσσα: (αγωνιά) Ναι, θείτσα μου;

Ματίνα: Άκουσέ με μάτια μου: όταν ξαναδείς τη Ζάντρα, πες της ότι θέλω να τη συναντήσω μαζί σου. Θέλω να τη δω, να της μιλήσω, να δω ποια είναι αλήθεια σήμερα και ύστερα από τόσα χρόνια.

Λαρίσσα: Εντάξει Θείσα μου, ελπίζω να δεχτεί. Και γιατί όχι; Αν μ' αγαπάει όπως λέει, θα μου κάνει το χατίρι, δε νομίζεις;

Ματίνα: Ναι, βέβαια, συμφωνώ μαζί σου. Είναι για καλό, αυτό ξέρω εγώ.

Σκηνή έβδομη

Λαρίσσα: Γεια σου Ζάντρα!

Ζάντρα: *(την αγκαλιάζει)* Λαρίσσα μου, σε βλέπω σκεφτική. Συμβαίνει κάτι;

Λαρίσσα: Ναι, η θεία Ματίνα θέλει να σε δει και να μιλήσετε.

Ζάντρα: *(αναστατωμένη, προσπαθεί)* Αν πρέπει, γιατί όχι;

Λαρίσσα: *(ευχαριστημένη, μιλά βιαστικά)* Σ' ευχαριστώ Ζάντρα! Είναι πολύ σπουδαίο να μιλήσετε με τη θεία μου, ξέρεις. Θα μπορούσαμε να συναντηθούμε μαζί της... σήμερα; Τώρα;

Ζάντρα: *(πανικόβλητη)* Τώρα; Αυτή τη στιγμή; Έτσι απρόοπτα;

Λαρίσσα: *(με άγχος)* Ναι, τώρα, τι πειράζει; Η θεία μν είναι απέναντι στο πάρκο, μονάχα δύο λεπτά μακριά μας και μας περιμένει *(χαμογελά αδέξια)*.

Ζάντρα: *(μιλά σιγανά, είναι κατακόκκινη)* Καλά, αφού πρέπει!

Διασχίζουν το δρόμο, περνούν απέναντι στο πάρκο, χαρούμενη η Λαρίσσα μπροστά, αγχωμένη η Ζάντρα, πίσω. Η Ματίνα περιμένει σε παγκάκι του πάρκου, μπροστά και σε πολύ μικρή απόσταση από το δρόμο. Σηκώνεται μόλις πλησιάζουν. Χαιρετιούνται. Η Ματίνα με αγωνία καρφώνει τα μάτια της στη Ζάντρα και εκείνη χαμηλώνει το βλέμμα της φοβισμένη.

Ματίνα: *(απλά)* Κάθισε Ζάντρα. Πώς είσαι λοιπόν;

Ζάντρα: Καλά κι εσύ;

Ματίνα: Καλά είμαι. Εργάζεσαι κάπου εδώ κοντά;

Ζάντρα: Όχι αυτή τη στιγμή. Εργαζόμουν σε μία καφετερία αλλά έκλεισε το μαγαζί και...

Ματίνα: Εδώ κοντά;

Ζάντρα: Όχι, στην πόλη.

Ματίνα: Έχεις άντρα, παιδιά;

Ζάντρα: Όχι βέβαια! *(απάντησε ζωηρά)*

Ματίνα: Πού ήσουν όλον αυτόν τον καιρό;

Ζάντρα: Εδώ, στο Σύδνεϋ, πού αλλού; Ζω στα Δυτικά προάστια.

Ματίνα: Νοιαιάζεις;

Ζάντρα: Ναι.

Η Λαρίσσα που παρακολουθεί με αγωνία αυτή τη συζήτηση, προαισθάνεται ότι η συμπεριφορά της Ζάντρας συνεπάγεται εξελίξεις.

Ματίνα: Πώς βολεύεσαι χωρίς εργασία αυτή την περίοδο;

Ζάντρα: Ε... παίρνω το επίδομα ανεργίας για λίγο, ώσπου να βρω κάτι.

Τα χέρια της Ζάντρας τρέμουν και φαίνεται. Ιδρώνει. Η Λαρίσσα την κοιτάζει ερωτηματικά και η Ματίνα ανησυχεί.

Ματίνα: Σου συμβαίνει κάτι; Μήπως είσαι άρρωστη;

Ζάντρα: *(σκέφτεται δυνατά)* Πρέπει να φύγω! Ξέρετε... πρέπει να πηγαίνω τώρα!

Ματίνα: Δε φαίνεσαι καλά παιδί μου! Εδώ λίγο πιο κάτω, υπάρχει ένα καλό Coffee Shop. Πάμε να πιούμε έναν καφέ και ένα νερό για να συνέλθεις, κι ύστερα φεύγεις.

Ζάντρα: Δεν μπορώ, πρέπει να πηγαίνω, έχω ραντεβού με την κομμώτριά μου.

Λαρίσσα: Έλα Ζάντρα μου, μην κάνεις έτσι! *(Παίρνει με θάρρος το τηλέφωνο της Ματίνας και της το προσφέρει)* Να, πάρε το τηλέφωνο της Θείας Ματίνας και τηλεφώνησέ της!

Ζάντρα: Όχι, δεν μπορώ! Μη με πιέσετε παρακαλώ, αλήθεια, πρέπει να φύγω!

Λαρίσσα: Μα... έχουμε δεν έχουμε δέκα λεπτά, αφότου ήρθαμε εδώ, Ζάντρα!

Ζάντρα: *(αγριεύει)* Δε γίνεται είπα!

Τρέμει, τα μάτια της λάμπουν παράξενα, καθώς οι κόρες τους έχουν διασταλεί, και το στόμα της χάσκει ανοιχτό.

Ματίνα: *(επίμονα πλέον)* Έχει δικιο το κοριτσάκι σου Ζάντρα! Φαίνεσαι άρρωστη! Να καλέσουμε βοήθεια!

Ζάντρα: Όχι, όχι, εννευρισμένη μόνο είμαι!

Ματίνα: Γιατί; Σε ενοχλούμε μήπως;

Ζάντρα: *(ενώ επιχειρεί να σηκωθεί μουρμουρίζει)*
Αφήστε με... αφήστε με!

Σωριάζεται στο παγκάκι. Έχει σχεδόν χάσει τις αισθήσεις της. Η Λαρίσσα βγάζει μία κραυγή φόβου και η Ματίνα τηλεφωνεί στο Α' Βοηθειών. Και ενώ της κάνουν αέρα και της δίνουν μικρά μπατσάκια στο πρόσωπο, καταφτάνει το ασθενοφόρο.

Νοσοκόμος Α': *(ρωτάει τη Ματίνα και τη Λαρίσσα)*
Γνωστή σας η... κυρία;

Ματίνα: *(απαντά γρήγορα)* Όχι ακριβώς, τη γνωρίσαμε εδώ στο πάρκο. Τι νομίζετε ότι της συμβαίνει;

Ο Νοσοκόμος κουνάει το κεφάλι του περίεργα. Εκείνη τη στιγμή έρχεται και η αστυνομία.

Αστυνόμος: Γεια σας παιδιά.

Οι δύο νοσοκόμοι τον χαιρετούν.

Αστυνόμος: Τι έχουμε εδώ;

Νοσοκόμος Α': Υπόθεση ναρκωτικών, φοβάμαι.

Αστυνόμος: Γνωστή, γνωστή;

Νοσοκόμος Α': Ε.. Ναι..., έτυχε! Δεν ξέρω όμως πώς βρέθηκε εδώ. Δύο-τρεις φορές –πρόσφατα-, τη βρήκαμε μέσα ή έξω από νυκτερινά κέντρα, σε άλλη όμως περιοχή.

Η Λαρίσσα σφιγμένη στο πλευρό της Ματίνας τρομοκρατημένη, παρακολουθεί μαζί της τη διαδικασία της ετοιμασίας, για την αποχώρηση του ασθενοφόρου στο Νοσοκομείο. Ο Αστυνομικός γράφει κάποια πράγματα και αποχωρεί χαιρετώντας τους δύο Νοσοκόμους.

Αστυνόμος: Ευχαριστώ παιδιά για την πληροφόρηση.

Οι δύο νοσοκόμοι πηδούν στο ασθενοφόρο ο ένας στο τιμόνι και ο άλλος στην καρότσα με την ασθενή, και αποχωρούν με κατεύθυνση το πλησιέστερο νοσοκομείο. Η Ματίνα έχει αγκαλιάσει τη Λαρίσσα που κλαίει βουβά τρέμοντας και της μιλάει τρυφερά.

Ματίνα: Πόσο λυπάμαι μάτια μου, που έπρεπε να πεις το πιερό ποτήρι της πραγματικότητας του κόσμου της Ζάντρας. Θέλω να ξέρεις ότι ήλπιζα για κάτι διαφορετικό από αυτό που μαρτυρήσαμε σήμερα. Είναι ευλογία αυτή η αποκάλυψη τελικά, σε σχέση με τη σωτηρία σου, παιδί μου. Είσαι μικρή και αθώα και είναι δύσκολο να αντιληφθείς τι κρύβει μέσα του ο άνθρωπος, ακόμη και όταν πρόκειται για την ίδια τη μητέρα σου. Τελικά, μπορεί να πει κανείς ότι αιτία της συμπεριφοράς της Ζάντρας ανέκαθεν, υπήρξε

η χρήση ναρκωτικών. Άνθρωποι σαν τη Ζάντρα δε ζουν πολύ και τραβούν στο γκρεμό τους ανθρώπους που τους αγαπούν. Ποιος ξέρει τι ήθελε από σένα! Δοξάζω το Θεό που δεν πρόλαβε να σε μπλέξει!

Σκηνή όγδοη

Μένιος: Όχι μόνο δεν ακολούθησες τις συμβουλές μου αλλά έκανες και την τρελή για να αποφύγεις τις υποχρεώσεις σου απέναντί μου. Από σήμερα αλλάζει ο συνεταιρισμός μας. Τη θέση σου δίπλα μου θα την πάρει η Λίζα κι εσύ τη δική της. Δεν χρειάζεται να πούμε τίποτα περισσότερο...

Ζάντρα: Δεν μπορείς να μου το κάνεις αυτό.

Μένιος: (ειρωνικά) Γιατί;

Ζάντρα: Κατέστρεψα το σπίτι μου για σένα, έγινα ρεμάλι με τα ναρκωτικά και τώρα θέλεις να με καταστρέψεις ολοσχερώς γιατί δεν έλαβα μέρος στο βρώμικο παιχνίδι εναντίον των ανθρώπων που κοίταξαν μέχρι σήμερα το παιδί μου;

Μένιος: Βούλωσέ το επιτέλους! Σε ανέχτηκα τόσα χρόνια... Μου χρωστάς, ακούς; Μου χρωστάς!

Ο Μένιος χτυπάει τη γροθιά του θυμωμένος στον τοίχο που αδύνατος καθώς είναι, τρυπάει.

Ζάντρα: (τον κοιτάζει φοβισμένη) Α! Μια τρύπα στον τοίχο! Άνοιξες μια τρύπα στον τοίχο! Αχ, Μη!.. Μη!..

Ο Μένιος που βλέπει τον φόβο της γελάει σαρκαστικά. Ξαφνικά την κοιτάζει με μίσος. Μουγκρίζει.

Μένιος: Παλιοθήλυκο, δεν είδες τίποτα ακόμη! Όπως πας... κάποια στιγμή σίγουρα θ' ανοίξω και μια τρύπα στο... κεφάλι σου!

Ξεσπάει σε τρελό γέλιο.. Η Ζάντρα τον κοιτάζει με την αηδία ζωγραφισμένη στο πρόσωπο και ξαφνικά ηρεμεί. Ανοίγει ψύχραιμα την τσάντα της και σε ανύποπτο χρόνο τεντώνει το μπράτσο της με το οπλισμένο χέρι. Σημαδεύει τον Μένιο που παρακολουθεί τις κινήσεις της άλαλος. Ακούγονται απανωτοί πυροβολισμοί. Ο Μένιος πέφτει στο πάτωμα. Η Ζάντρα προχωρεί αργά στο τηλέφωνο, σχηματίζει ένα νούμερο στο καντράν το σηκώνει και τηλεφωνεί.

Ζάντρα: Εμπρός! Αστυνομία; Μόλις εκτέλεσα τον εκβιαστή μου! Λέγομαι Ζάντρα...

Σκηνή ένατη

Τάσος: Γεια σου Ματίνα. Η **Λαρίσσα** είναι εδώ;

Ματίνα: Ναι αμέ! Από εκείνη την ημέρα στο πάρκο, όχι μόνο έρχεται ενωρίς, αλλά είναι και πολύ ήρεμη. Εντάξει, δε λείει πολλά. Είναι ακόμα σοκαρισμένη από το τραγικό επεισόδιο με τη Ζάντρα. Αυτό είναι βέβαιο!

Τάσος: Είναι ευτύχημα που προλάβουμε ή μάλλον η τύχη υπήρξε ευνοϊκή απέναντί μας! Ματίνα, άκουσέ με: διάβασα κάτι αποτρόπαιο στην σημερινή εφημερίδα και βούλιαξε η

καρδιά μου. Η Ζάντρα δεν πρόλαβε να βγει από το Νοσοκομείο απεξάρτησης από τα ναρκωτικά, και πάνω σε ένα βίαιο καβγά με τον φίλο της, τον πυροβόλησε και τον σιότωσε σε αυτοάμυνα, προς τις απειλές του. Άκου και το χειρότερο: Αυτός έκανε εκβιασμούς για να βγάξει χρήματα και ήταν επίσης ανακατεμένος με την παιδεραστία. Αιούς; Τι να σου πω, τι να σου πω; Πω, πω! με πιάνει πανικός, κρυάδα στους σπόνδυλους και που το σιέφτομαι μόνο: το παιδί μας μόλις που γλύτωσε από τα χέρια τους, καταλαβαίνεις;

Ματίνα: Τι εγληγματικά μυαλά! Αχ, Θεέ μου, πώς να προστατέψουμε το παιδί μας απ' αυτό το νέο κακό; Πώς να της εξηγήσουμε; Πρόκειται για τη μητέρα της, άσχετα με το ποιόν της!

Αργά, σέρονοντας σχεδόν τα βήματά της, μπαίνει στην κουζίνα - τραπεζαρία η Λαρίσσα, χλωμή, με μάτια κλαμμένα. Μιλά με αλλοιωμένη φωνή.

Λαρίσσα: Τα άκουσα όλα μπαμπά και θεία Ματίνα. Αλλά μη φοβάστε, είμαι αρκετά μεγάλη για να ξεχωρίζω το καλό από το κακό.

Ο Τάσος και η Ματίνα με μάτια υγρά και με ανοιχτές αγκαλιές τρέχουν προς το μέρος της.

Τάσος: Έλα Λαρίσσα μου. Ο Θεός σε φύλαξε, μας φύλαξε όλους από την καταστροφή. Πίστεφέ μας παιδί μου, μας πονάει για τη Ζάντρα, αλλά η γυναίκα ήταν χαμένη από την αρχή.

Ματίνα: Ναι, παιδί μου, τα είχαμε πει και άλλοτε.

Τάσος: Είχε διαλέξει την παρανομία από ανάγκη. Είπε ότι είχε αγαπήσει παράφορα και δεν μπορούσε να ζήσει μαζί μας. Είχε επιλέξει άλλο δρόμο. Μακριά από εμάς παιδί μου! Λυπάμαι που δεν έχεις τη μητέρα που άξιζες, όπως όλα τα παιδιά του κόσμου, αλλά είσαι ευλογημένη που έχεις τη θεία Ματίνα και έναν πατέρα που σε λατρεύει κυριολεκτικά. Μπορεί να είμαι ακόμα νέος, αλλά ύστερα από το ζεμάτισμα που πήρα, δεν έχω σκοπό ν' αλλάξω ζωή.

Η Λαρίσσα αγκαλιάζει τον πατέρα της και ύστερα τη Ματίνα.

Λαρίσσα: Μπαμπά, θεία μου, το ξέρω, το νιώθω βαθιά μέσα μου, πως είμαι το πιο τυχερό κορίτσι του κόσμου! Δεν ξέρω πώς αλλιώς να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου! Σας ευχαριστώ... σας ευχαριστώ για την αγάπη σας.

Τα δάκρυα έχουν την τιμητική τους!

Τέλος

2. Ασύστολοι Άνεμοι

Πρόσωπα

Περικλής: ο πενήνταπεντάρης σύζυγος της Μαντώσ και πατέρας του Φώντα και της Αντιγόνης

Μαντώ: σύζυγος του Περικλή γύρω στα σαράντα πέντε

Φώντας: φοιτητής

Αντιγόνη: υπάλληλος Εταιρείας, στα 26

Ασημίνα: υπάλληλος Εταιρείας, στα 26

Leslie Miller: διευθύνουσα τμήματος στην Εταιρεία Vox, όπου εργάζονται οι Ασημίνα και Αντιγόνη, στα σαράντα

Πωλ: αρραβωνιαστικός της Ασημίνας

Σόνια και Ντόνα: υπάλληλοι της Εταιρείας όπως παραπάνω στα 30 τους

Πρώτη Πράξη

Σκηνή πρώτη

Στο καθιστικό του Περικλή και της Μαντώς.

Περικλής: Τι διάβολο έγινε; Λες και ξάφνου άνοιξε το ασκί του Αιόλου και μας σύρανε οι ασύστολοι άνεμοί του!

Φώντας: Ποιος είναι πάλι ο Αιολος dad;

Περικλής: Ο Αιολος ε; Καλά γιε μου, τι Έλληνας είσαι εσύ να μην ξέρεις το Θεό των Ανέμων; Δεν σας τα έμαθαν αυτά στο ελληνικό σχολείο που πηγαίνεις;

Φώντας: Α, ναι, ώρα κατάλαβα! Μιλάς για την ελληνική μυθολογία, dad, έτσι;

Περικλής: Χμ... ναι! Τι να πω; Τόσο πολύ ενδιαφέρεσαι για την πολιτιστική κληρονομιά μας, που ούτε και τους αρχαίους Έλληνες Θεούς γνωρίζεις!

Φώντας: Τι να πω μπαμπά; Είσαι brain washed!

Περικλής: Κάνε παιδιά να δεις προκοπή, λέει ο άλλος! Κάθε φορά που λέω κάτι που είτε δεν το ξέρεις, είτε δεν το καταλαβαίνεις, γίνεσαι ασεβής. Πώς μιλάς έτσι στον πατέρα σου παιδί μου;

Φώντας: Συγγνώμη πατέρα! Μα... λεπτολογείς. Δεν το εννόησα όπως το συνέλαβες.

Περικλής: Ναι, ναι, ξέρω. Απαρνήθηκα την πατρίδα μου για καλύτερα και το σπίτι μου κατέληξε σε είδος Βαβέλ! Καλά να πάθω!

Φώντας: Oh, I give up, πατέρα! Τι είναι πάλι ετούτο; But who cares? I'm going to my room, anyway!

Περικλής: Πολύ καλά θα κάνεις! Άκου τον που ρωτάει «Τι είναι πάλι ετούτο;»

Μαντώ: Έλα Περικλή μου! Σαν τα κοκόρια αρπάξετε πατέρα και γιος. Πότε επιτέλους θα επικρατήσει ανακωχή ανάμεσά σας;

Περικλής: Έτσι ε; Μα δε βλέπεις ότι δεν καταλαβαίνουμε ο ένας τον άλλο;

Μαντώ: Να μη λέμε πάλι τα ίδια άντρα μου!

Περικλής: Όχι θα σου τα πω εγώ... έτσι για να μη νομίζεις ότι είμαι κανένα τούβλο!

Μαντώ: Άντε να τα ξαναπούμε!

Περικλής: Τα παιδιά μας... δεν καταλαβαίνουν, όχι γιατί δε το θέλουν, αλλά γιατί τα σχολεία μας δεν είναι οργανωμένα όπως πρέπει! Τα στέλνουμε να μάθουν καλά ελληνικά, αλλά όπως μπαίνουν, έτσι βγαίνουν...

Μαντώ: Έχεις δίκιο σ' αυτό!

Περικλής: Δεν τελείωσα (*με ύφος ρήτορα*). Ατυχώς βέβαια, γιατί άλλοι -όπως οι Ιάπωνες- πάνε καλύτερα από εμάς στη διδασκαλία της γλώσσας τους, στους foreigners στο Σύννεϊ και αλλού. Αιόμα και τα παιδιά μας μαθαίνουν τη γλώσσα τους στα γρήγορα, παρόλο που οι γονείς τους δεν μιλούν τα Ιαπωνικά στο σπίτι τους! Το κατάλαβες;

Μαντώ: Ναι βέβαια! Να συμπληρώσουμε όμως εδώ, ότι παρά τα εμπόδια, στην ελληνική οικογένεια θα ισχύσει η καθόλα ελληνική πίστη ότι ο γιος θα ξεπεράσει τον πατέρα!

Περικλής: *(που δεν την ακούει πλέον, ξαφνικά της δείχνει ημερήσια ελληνική εφημερίδα)* Τη διάβασες τη ρημάδα;

Μαντώ: *(ειρωνικά)* Τι να την κάνω, αν είναι ρημάδα;

Περικλής: Αν όχι σε τίποτα άλλο, στο κουτσομπολιό πρωτεύει!

Μαντώ: Γνωστό, γνωστό! Λοιπόν;

Περικλής: Και τι δε λέει! Τι χάλια έχουμε επιτέλους; Πόση κακομοιριά, ζήλεια, κακία μπορεί να κουβαλά ένας άνθρωπος μέσα του;

Μαντώ: *(περίεργη)* Τι διαβάζεις;

Περικλής: *(δεν απαντά, παρά συνεχίζει)* Πώς δε βουλιάζουμε από τόσο μεγάλα κριμάτα;

Μαντώ: Επιτέλους Περικλή, ή εξήγησε στον συνομιλητή σου τι εννοείς, ή σταμάτα να κάνεις παρατηρήσεις ή δηλώσεις! Ή μήπως... να φύγω;

Περικλής: Μαντώ, παιδί μου, τι φταίω εγώ αν δεν ανοίγεις ποτέ σου ελληνική εφημερίδα;

Μαντώ: *(με παράπονο)* Εάν την αφήσεις από τα χέρια σου, ίσως και να μπορέσω να της ρίξω μια ματιά, τελικά!

Περικλής: *(την κοιτάζει αφ' υψηλού)* Νομίζεις; Εγώ λέω ότι δεν βρίσκεις καιρό να ριζεις μια ματιά.

Μαντώ: Εντάξει. Πες μου τότε εσύ, τι λέει τέλος πάντων, αντί να μαλώνουμε.

Περικλής: Για να τσατιστώ ακόμα περισσότερο;

Η Μαντώ πλησιάζει κάθετα δίπλα του σιωπηλή και κοιτάζει την εφημερίδα που βαστά.

Περικλής: *(προτείνει την εφημερίδα του στη Μαντώ)* Ορίστε, διάβασε! *(αναστενάζει κουρασμένα)*. Είναι γεμάτη ορνιθο-σκαλισματα και μαργαριτάρια αξιοπρεπών συμπολιτών μας!

Η Μαντώ την παίρνει ήσυχα και διαβάζει.

Μαντώ: Χμ... είναι εξακριβωμένο. Ένας-δύο... εκπροσωπούν την ελληνική διάνοια... και κάποιοι άλλοι... κυβερνούν το κοπάδι. Όλοι γίνονται πιόνια στη σκακιέρα των τελευταίων. Βασιλιάς, βασίλισσα, αξιωματούχοι, στρατιώτες...

Ο Περικλής σκέπτεται ενώ η Μαντώ ξεφυλλίζει αργά την εφημερίδα.

Περικλής: Διάβασες; Ο δαίμονας έχυσε πάλι το δηλητήριο του. Τι μίζερος άνθρωπος. Θα πρέπει να είναι πολύ δυστυχισμένος! Πώς αλλιώς εξηγείται η τόση κακία του;

Μαντώ: *(ειρωνικά)* Μάλλον ευτυχισμένος, για τη μιζέρια που σκορπά γύρω του, είναι.

Περικλής: Αποδεικνύεται!

Μαντώ: Και μη νομίζεις ότι δεν πληρώνεται γι' αυτά που γράφει. Έτσι; Ισχύει το ελληνικό: κάνε μου, να σου κάνω! Από κυκλώματα..., άλλο τίποτα τελικά!

Περικλής: Αλήθεια, πώς επιτρέπεται από τη διεύθυνση της εφημερίδας να περνούν στο αναγνωστικό κοινό, τέτοιου είδους εκφράσεις!

Μαντώ: Κουτσομπολεύει συγκεκριμένα άτομα, που από ότι άκουσα, ούτε καν τα γνωρίζει.

Περικλής: Δεν έχει οικογένεια αυτός; Πώς θα του άρесе κάποιος να διέσυρε ένα από τα δικά του πρόσωπα;

Μαντώ: Χμ! Ονομάζει πρόσωπα κιόλας, ο άθλιος!

Περικλής: Μην είσαι αφελής! Ξέρει τι κάνει ο αλήτης. Δεν περιορίζεται σε αοριστίες αλλά στίλετίζει πρόσωπα με κάποιο αντάλλαγμα. Λερώνει ο βρωμιάρης γιατί πίσω του κρύβονται πρόσωπα με κάποια δήθεν ανώτερη θέση... Κοιτάζει κι αυτός πώς να βολευτεί καλύτερα. Άλλοι λοιπόν οι ηθικοί αυτουργοί και άλλοι οι εκτελεστές... Εκτελεστής είναι. «Ισχύει κι εδώ το ελληνικό σύστημα», γι αυτό και θα πάμε κατά διαόλου ως παροιμία, παρόμοια με τους συμπατριώτες μας πίσω στην πατρίδα.

Μαντώ: Hear, hear...

Περικλής: Το κακό είναι ότι δεν προσβάλλει απλά κάποια πρόσωπα, αλλά ότι εξαιτίας της κατινίστικης κλίμακας πίσω του, κακο-χαρακτηρίζεται η ελληνική παροιμία. Ξέρεις τι λένε οι εχθροί μας;

Μαντώ: Υποθέτω!

Περικλής: (συνεχίζει θυμωμένος) «οι Έλληνες τρώγονται και εδώ, όπως και στην Ελλάδα! Είναι το DNA τους!» Τρίβουν λοιπόν τα χέρια τους με ικανοποίηση. Γιατί όταν τρωγόμαστε, χάνουμε τους στόχους μας και διατρίβουμε σε διαβολιές ή άλλου είδους κριμάτα, που μας ζημιώνουν.

Μαντώ: Έχεις δίκιο, αλλά ηρέμησε, δεν ανακαλύψαμε κάτι νέο. Έτσι ήταν, είναι και... άσε!

Περικλής: (εκνευρισμένος) Παρά την κοροϊδία που μας πατάνε -με το δίκιο τους τελικά- δεν μαθαίνουμε!

Μαντώ: (γελάει) Φταίει μήπως το όνομά του... Βρωμίδης;

Περικλής: Γρουλλίδης, Γρουλλίδης!

Μαντώ: Ε... και το... Βρωμίδης του πάει γάντι! Όνομα και πράμα! Χρησιμοποιεί -για την άτυχη συμπατριώτισσά μας τα λέει τελικά-, τον εθνικό ραδιοσταθμό σε ώρες υψηλής ακροαματικότητας, για να κάνει Business! Ποιος; Εκείνος που η «κόπρος του Αυγία» θα χλόμιαζε στον οχετό του λαρυγγιού του!

Περικλής: Να είσαι βέβαια ότι θα ήθελε πάρα πολύ να πάρει μια θέση στον εθνικό ραδιοσταθμό, που πρόγραμμαμά του, κατηγορεί. Είπαμε: κάνει για να του κάνουν, εξυπηρετεί για να εξυπηρετείται!

Μαντώ: Αν γλυτώσει κάποιος από τη Σκύλα θα πέσει στη Χάρυβδη τελικά! Πέντε άνθρωποι αξίζουν όλοι κι όλοι

στην παροιμία και άλλοι πέντε από τους ανάξιους κοιτάζουν πώς και πώς να τους κατατροπώσουν.

Περικλής: Τι να σου πω γυναίκα, καμιά φορά σκέφτομαι πως ίσως είναι καλύτερα που τα παιδιά μας δεν σκαμπάζουν πολύ από τις γελοιότητες του DNA μας: τα οξύμωρα πάθη μας, που δημιουργούν τις διαφορές μας, τις κλίκες μας, τις συμφεροντολογικές μας πολιτικές πεποιθήσεις, τις διαφορές μας στο εκκλησιαστικό... και πάει λέγοντας!

Μαντώ: *(εικνευρισμένη στο έπακρο τώρα)* Ποιος είπε ότι προσπαθούμε να κάνουμε τη ζωή μας πιο ουσιαστική; Πάντως οι Έλληνες... ακολουθούν το αντίθετο ρεύμα! Μα είναι σχιζοφρενικό!

Περικλής: *(την κοιτάζει παραξενεμένος)* Έλα ηρέμησε... αν κι αυτά που λες, πολύ καλά τα λες!

Μαντώ: Δεν κόβουμε τις εφημερίδες άντρα μου; Να μην ακούμε και το ραδιόφωνό τους κι ας το πληρώσαμε τελικά; Απλά για να τους δείξουμε -ως κοινό πλέον- ότι διαφωνούμε με το σινάφι τους, για τις αχαρακτήριστες θέσεις που παίρνουν απέναντί μας.

Περικλής: Χμ! μας καταστρέφουν οι μπαγάσες και μένουν και ατιμώρητοι! Ναι, θα ηρεμίσουμε αν δεν ακούμε αυτόν τον... Βρωμίδη, τον Γρυλλίδη... διάβολε, όπως κι αν τον λένε!

Μαντώ: Έτσι! Αν δεν αγοράζουμε τις εφημερίδες τους, και δεν τους ακούμε στο ραδιόφωνό τους, δεν μπορούν και να μας κατασπαράξουν.

Περικλής: Εντάξει, έγινε. Θα κόψουμε την εφημερίδα και το σταθμό της, και θα ηρεμήσουμε!

Σκηνή δεύτερη

Φώντας: Mum... Mum... Πού είσαι;

Εμφανίζεται ο Περικλής

Φώντας: Γεια σου πατέρα!

Περικλής: Έλα καλώς τον!

Φώντας: Τη μάνα μου γυρεύω.

Περικλής: Εντάξει γιε μου, μη φωνάζεις. Η μάνα σου πήγε στα μαγαζιά. Χμ!.. Νομίζω!

Φώντας: Ο.Κ. Τότε... ίσως και να μπορείς να με βοηθήσεις, εσύ.

Περικλής: Εγώ; Σε τι;

Φώντας: Να μου πεις τι γίνεται σήμερα!

Περικλής: Τι γίνεται σήμερα; Πού να ξέρω;

Φώντας: Άκουσα τους φίλους μου στο Πανεπιστήμιο που έλεγαν, ότι σήμερα είναι οι Πρώτοι Χαιρετισμοί!

Περικλής: Α, Μπράβο! Καλά πάμε, αν οι φίλοι σου ξέρουν μια τέτοια... «λεπτομέρεια»! Εγώ... ούτε καν το ήξερα! Γνωρίζω ότι προηγούνται του Αγίου Πάσχα...

Βέβαια η μάνα σου τα ξέρει όλα αυτά απ' έξω κι ανακατωτά! Πώς της ξέφυγε και δεν είπε τίποτα;

Φώντας: *(γελάει)* Δεν ξέρεις; Τι λες τώρα πατέρα, σοβαρολογείς; Δεν είσαι Ελληνοχριστιανός;

Περικλής: Τι να σου πω παιδί μου, φέματα; Κάτσε να το ψάξουμε λιγάκι... *(σηκώνεται κατευθύνεται προς τον τοίχο απέναντί του. Κοιτάζει το ημερολόγιο και χτυπά το μέτωπό του)* Φτου! αυτό είναι το αγγλικό. *(τρέχει στον απέναντι τοίχο)* Να μωρέ, αυτό εδώ είναι το ελληνικό ημερολόγιο.

Ο Φώντας χαμογελάει ειρωνικά καθώς διαβάζει.

Φώντας: Καλά που βρήκες και το ελληνικό ημερολόγιο τελικά πατέρα! Έλα τώρα!

Περικλής: Μη με κοροϊδεύεις. Το ξέρεις πολύ καλά ότι είμαι πολύ busy εκτός και εντός οίκου!

Φώντας: Εντάξει πατέρα... δε σε κατηγορώ!

Περικλής: Τι... θα ζητήσω και συγγνώμη που δεν θυμάμαι τέτοια πράγματα; Σε παρακαλώ! Ναι, εντάξει, μου διέφυγε, δεν το πήρα χαμπάρι. Και η μάνα σου; Αναρωτιέμαι πώς και δεν μου είπε τίποτα! Αυτή, είναι πάντα ενήμερη και... ενημερώνει κι εμένα.

Φώντας: Λες να το ξέχασε;

Περικλής: Μπα, αυτό αποκλείεται!

Φώντας: Έλα τώρα πατέρα... γιατί πολυλογούμε τόση ώρα;

Περικλής: Όχι, αλλά να, τώρα σιέπτομαι πόσο γρήγορα περνάει ο καιρός κι εμείς τέλος πάντων. Άστα να πάνε!

Φώντας: Πατέρα! Θα μου πεις κάτι για τους «Χαιρετισμούς» τελικά ή να το κοιτάξω στον υπολογιστή;

Περικλής: Κάπου έχουμε ένα ωραίο βιβλίο στην ελληνική και στην αγγλική για την Πεντηκοστή...

Φώντας: *(τον διακόπτει στεναχωρημένος)* Τι είναι πάλι ετούτο; Τα είπαμε και δεν τα θυμάμαι; Περιέργο!

Περικλής: Κλά, μην κάνεις έτσι! Έχεις πολλά στο μυαλό σου! Είναι αλήθεια ότι άλλοτε πηγαίναμε περισσότερο στην εκκλησία. Και... στους Χαιρετισμούς -αν όχι σε όλους, σε μερικούς πάντως πηγαίναμε. Αλλά κάτσε να έρθει η μάνα σου, αυτή ξέρει για το βιβλίο.

Ανοίγει η πόρτα και ορμά η Μαντώ:

Μαντώ: Γεια σας! Άκου να δεις που ξέχασα να σας πω, πως σήμερα είναι οι Πρώτοι Χαιρετισμοί!

Πατέρας και γιος κοιτάζονται και ξεσπών στα γέλια. Η Μαντώ τους κοιτάζει παραξενεμένη.

Μαντώ: Τι... είναι;

Περικλής: Είπα κι εγώ. Πώς είναι δυνατόν!

Μαντώ: *(με φανερή απορία)* Ποιο καλέ;

Φώντας: Ρώτησα τον μπαμπά τι είναι οι Χαιρετισμοί και δεν μπορούσε να μου εξηγήσει. Τώρα όμως που ήρθες εσύ...

Μαντώ: (ησυχάζει) Α, κατάλαβα! Τώρα που ήρθα, εγώ, να σου δώσω το κατάλληλο βιβλίο να το διαβάσεις, για να μάθεις και να θυμάσαι. Αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος. Είσαι φοιτητής Πανεπιστημίου!

Φώντας: Κατάλαβα, μαμά! Είσαι busy!

Σκηνή τρίτη

Φώντας: Καλημέρα Πατέρα!

Περικλής: (διαβάζει εφημερίδα) Καλημέρα!

Φώντας: Είδα το Δαγυλή σήμερα, τον καθηγητή. Ήθελα να τον ρωτήσω για μία εργασία μου. Μου φάνηκε απόμακρος! Ξέρεις; Τον περιέλαβε μία ελληνική εφημερίδα, και... καταλαβαίνεις!

Περικλής: Ξέρω, ξέρω!

Φώντας: Δεν καταλαβαίνω τίποτα!

Περικλής: Ούτε κι εγώ! Δηλαδή...

Φώντας: (διακόπτει) But dad, δεν είμαστε όλοι Έλληνες;

Περικλής: (ειρωνικά) Είμαστε! Είμαστε και φαινόμεστε!

Φώντας: Είμαστε Έλληνες, αλλά τρωγόμαστε αντί να είμαστε ενωμένοι σαν μία πυγμή και επομένως δεν μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τα προβλήματά μας σαν εθνικότητα, εντός της πολυεθνικής Αυστραλίας. Έτσι;

Περικλής: Ε, κάπως έτσι! Έχουμε ανίκανους ανθρώπους κι εδώ που όπως στην Ελλάδα μας, έχουν τρόπους να τα καταφέρνουν είτε με τη θέση τους, είτε με χρήματα να εξαγοράζουν κάποιους, να πιέζουν άλλους και άντε να βρεις άκρη!

Φώντας: Μου τα λένε κάποιοι δικοί μας στο University και δεν το πιστεύω. Αλήθεια ε;

Περικλής: Αλήθεια λέει; Λαβύρινθος! Είναι και τα κομματικά στη μέση. Ευτυχώς που σπουδάζεις νομικά παιδί μου και έτσι θα μπορέσεις να μάθεις της αλεπούς τα κόλπα και μακάρι να σου είναι αχρείαστα τελικά...

Φώντας: Αν και δε διαβάζω ελληνικές εφημερίδες κάποιοι φίλοι που τις διαβάζουν λένε: Greeks sting! Το συμπεραίνουν από τις εφημερίδες, όπως εσύ, υποθέτω!

Περικλής: Έλληνες, ε;

Φώντας: Ναι, ναι και διαβάζουν τις ελληνικές εφημερίδες και περισσότερο τις αγγλικές σελίδες τους. Πάντως ελπίζω, that they will not denounce, their greekness! Γράφουν κάτι λίγα... Ε, να... **(δυσκολεύεται)**

Περικλής: Να πεις στους φίλους σου να λένε τα παράπονά τους στους αυτοαποκαλούμενους δημοσιογράφους και πτυχιούχους φανταστικών δημοσιογραφικών σχολών, των εφημερίδων που διαβάζουν. Μπορεί έτσι να τους ξυπνήσουν και να καταλάβουν πως μαζί με τη γενιά τους θα πεθάνει και η εφημερίδα τους, αν δεν γίνει αντικειμενική και ωφέλιμη για τον ελληνισμό της μεγάλης αυτής πολιτείας.

Φώντας: Ακούω που λένε να αφήσουν τους νέους να γράφουν στις εφημερίδες πατέρα, να εκφράζουν τις απόψεις τους, πατέρα.

Περικλής: Να τους τα πείτε και ελπίζω ότι θα βελτιωθεί η κοινή αντίληψη και θα παραχωρηθεί τόπος στα νιάτα στις εφημερίδες όπως και παντού αλλού τελικά.

Φώντας: Νομίζεις;

Περικλής: Ναι. Η αλήθεια είναι ότι είμαι μπερδεμένος με τα καμώματά τους. Πάντως εσύ γιε μου κοίταξε την προκοπή σου. Αγάπα τη γλώσσα μας, την κουλτούρα μας και μη δίνεις σημασία στα ταπεινά. Η μειονότητά μας, χόρτασε το ψωμάκι και αφού μεγάλωσε τα παιδιά της τώρα προχωρά στο μοίρασμα των ιματίων! Και όπως πάντα το μοίρασμα της εξουσίας, της θέσης, της επίβλεψης, οδηγεί στον αλληλοσπαραγμό! Έτσι ότι δεν καταφέρνει η πείνα και η ένδεια στους Έλληνες το καταφέρνει πάντα η διχόνοια! Είναι η μοίρα της ελληνικής φυλής, απανταχού! Πώς το είπαμε; Το DNA μας τελικά!

Φώντας: Είναι πολλά αυτά που δεν ξέρω. Θα μελετήσω όμως κάποιους σπουδαίους Έλληνες, πραγματικούς πατριώτες. Όπως τον Μακρυγιάννη πατέρα, μου έδωσε το βιβλίο του η μάνα και το έχω πάνω στο γραφείο μου μαζί με το βιβλίο της ακολουθίας της Πεντηκοστής, τον Ίωνα Δραγούμη και άλλους. Σιγά-σιγά!

Περικλής: *(γελάει πικρά)* Ο συνδυασμός είναι τέλειος. Τα πάθη του Χριστού τραβήξαν για αιώνες οι Έλληνες και τη μόνη προίκα που απόκτησαν είναι ο ανταγωνισμός και η διχόνοια!

Φώντας: Πολύ κακό αυτό, dad! Κάτι πολύ μεγάλο θα πρέπει να γίνει, για να αλλάξει αυτό.

Περικλής: Ναι... Μην ανησυχείς γι' αυτό. Μάθε εσύ καλά τα ελληνικά σου κι ας είναι δευτερη γλώσσα για εσάς στους Αντίποδες. Είδες τι ελληνικά μιλάει ο Έλληνο – Αμερικανός Χρίστος Σπύρου;

Φώντας: Ναι το ξέρω μπαμπά.

Περικλής: Μόνο έτσι θα σταματήσουν να χύνουν το φαρμάκι τους οι μισέλληνες. Τη γλώσσα μας και τα έθιμά μας λοιπόν και τα μάτια σου! Οι αλλόγλωσσοι χρησιμοποιούν τις λέξεις μας και ούτε που το ξέρουν.

Φώντας: Ναι, και πολλές φορές λένε ότι αυτές προέρχονται από τα Λατινικά.

Περικλής: *(σοβαρά)* Έτσι τους λένε έτσι λένε! Ας μην πάμε πίσω και αρχίσουμε να μιλάμε για τις ρίζες του Λατινικού, γιατί θα καταλήξουμε πάλι στην ελληνική γλώσσα και τις διαλέκτους της! Καταλαβαίνεις, έτσι;

Φώντας: Ναι, πατέρα, ναι!

Σκηνή τέταρτη

Είναι βράδυ γύρω στις 9.30μ.μ. Ο Περικλής και ο Φώντας βρίσκονται στο σαλόνι, όταν εμφανίζεται η Μαντώ. Ο Περικλής κρατά εφημερίδα στα χέρια του.

Μαντώ: Γεια σας! Σε καλό σου άντρα μου! ακόμη την εφημερίδα κρατάς στα χέρια σου;

Τη χαιρετούν απλά. Παρατηρεί την ησυχία που επικρατεί και ρωτά.

Μαντώ: Τι συμβαίνει παλικάρια; Πολλή ησυχία επικρατεί εδώ μέσα!

Περικλής: Έλα πες μας για τους Χαιρετισμούς...

Μαντώ: Σώπαινε αμαρτωλέ! Μου κάνεις πλάκα μπροστά στο γιο μας; Τι να σου πω;

Περικλής: Έλα τώρα Μαντώ! Ρωτάω πώς ήταν; κακό είναι;

Μαντώ: Έπρεπε να δώσεις το καλό παράδειγμα στο γιο μας συνοδεύοντάς με στην εκκλησία.

Φώντας: *(κουρασμένα)* Με συγχωρείτε... Εγώ θα βγω για λίγο έξω!

Μαντώ: *(παραξενεμένη)* Τέτοια ώρα παιδί μου;

Φώντας: Ε... δεν είναι και τόσο αργά!

Μαντώ: *(στεναχωρημένα)* Δεν μπορούσες βέβαια να έρθεις στην εκκλησία, αλλά για να συναντήσεις κάποια παρέα... είναι Ο.κ.!

Φώντας: Έλα μαμά, μη θυμώνεις, please! I promise you, ότι θα είμαι παρών στην Εκκλησία, όλη τη Μεγάλη Εβδομάδα μαζί σας, και όχι με κάποια παρέα! Και ας έχω και του κόσμου τη μελέτη. Έτσι;

Περικλής: Ε, καλά λέει το παιδί. Άκου λέει να είναι παρών και στους Χαιρετισμούς! Ιδίως στους ύμνους της Κασσιανής! *(χαμογελάει πονηρά)*

Μαντώ: Σε πληροφορώ ότι η Κασσιανή έγινε οσία γιατί ήταν αγνή σαν κρίνο, κι αφήστε εσείς οι άντρες το γεγονός ότι την απέρριψε ο Θεόφιλος! Αυτό έγινε γιατί ήταν πανέξυπνη, μορφωμένη και από τις απαντήσεις της κατάλαβε ο αυτοκράτορας το επίπεδό της και φοβήθηκε τη σύγκρισή.

Περικλής: *(χαμογελαστά)* Εκείνη την εποχή...

Μαντώ: *(εικνευρισμένη)* Εντάξει, ήταν άλλες εποχές και όπως ξέρεις η γυναίκα ήταν μάλλον διακοσμητική και αντικείμενο εκμετάλλευσης. Συμπεριφορές... ίσον... απομεινάκια του Ιουδαϊσμού!

Περικλής: *(πειραχτικά)* Εντάξει, εντάξει μη θυμώνεις!

Μαντώ: *(κουρασμένα)* Αλλά τι κάθομαι και μιλάω μαζί σου για θέματα που πληγώνουν τον αντρικό σου εγωισμό;

Περικλής: *(γελάει)* Πω, Πω! Έλεος Μαντώ, ολόκληρη διάλεξη παρέδωσες!

Μαντώ: Ε, βέβαια κι αυτό ακόμα ενοχλεί. Έτσι είστε εσείς οι άντρες...

Ο Περικλής σηκώνεται την πλησιάζει και τη φιλάει στο μάγουλο.

Περικλής: *(χαϊδευτικά)* Έλα τώρα Μαντώ μου... μετά από τους Χαιρετισμούς και να φιλονικούμε;

Μαντώ: (χαμογελάει) Ας είναι...

Φώντας: (διακόπτει αν και διακριτικά) Εντάξει φεύγω, γεια σας!

Περικλής: Γεια σου και πού είσαι! Όχι τα μεσάνυχτα, έτσι;

Φώντας: Μια δυο ώρες μπαμπά!

Μαντώ: Άκουσες τον πατέρα σου! Και ξέρε το, ότι μια Πέμπτη -από τις ερχόμενες- θα με συνοδέψετε και οι δύο στους Χαιρετισμούς: πατήρ και υιός!

Φώντας: (γελώντας) Και η Αντιγόνη, έτσι;

Μαντώ: Εννοείται!

Φώντας: Καλά, καλά! Γεια σας για τώρα!

Ο Φώντας έχει φύγει.

Περικλής: Δύσκολο για το Φώντα βέβαια, γιατί δεν τα καταλαβαίνει πολλά από αυτά τα...

Μαντώ: (διακόπτει) Ο ελληνισμός δεν είναι ολοκληρωμένος όταν δεν συμπεριλαμβάνει και τον χριστιανισμό!

Περικλής: Γνωστό, όμως ο Φώντας είναι Αυστραλός-Έλληνας όχι Έλληνας-Αυστραλός!

Μαντώ: Κρίμα! Το χειρότερο είναι ότι δεν βλέπεις τις άλλες εθνικότητες, όπως τους Ιρλανδούς, για παράδειγμα.

Περικλής: Πώς δεν τους βλέπω!

Μαντώ: (συνεχίζει) Είναι Αυστραλοί-Ιρλανδοί αλλά την ημέρα του St. Patrick's κάνουν τις ωραίες εκδηλώσεις τους όπου κι αν είναι! Άσε πια τους Κινέζους ή και άλλες εθνικότητες. Γιατί δε λες ότι δεν είμαστε τόσο Έλληνες, ώστε να κάνουμε και τα παιδιά μας σαν κι εμάς!

Περικλής: (κουρασμένα) Δεν τα βγάζω πέρα μαζί σου! Ξέρεις καλά ότι προσπάθησα να κάνω το σωστό για το χατίρι των παιδιών μας. Ατυχώς οι περιβαλλοντικές επιρροές είναι δυνατότερες από τις δικές μας.

Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει ο Φώντας.

Μαντώ: Σε καλό σου, γύρισες κιόλας; Τι συμβαίνει;

Φώντας: Τίποτα, άλλαξα γνώμη. Θα κάτσω να μελετήσω, πάω στο δωμάτιό μου.

Ο Φώντας φεύγει.

Περικλής: Ξέρεις τι κάνει κακό στα παιδιά μας; Οι φιλονικίες και οι διαφορές μας. Ως Έλληνες, οφείλαμε να είμαστε το υπόδειγμα στο μωσαϊκό των εθνικοτήτων. Αντίθετα, τρωγόμαστε με όλα και για όλα!

Μαντώ: Συμφωνώ. Γιατί λοιπόν τα παιδιά μας ν' ακολουθήσουν τον ηχηρό τρόπο αυτής της αντίθεσης, τη στιγμή που οι άλλες εθνικότητες παρουσιάζονται ικανές να τιθασέουν τα πάθη τους και να δείχνουν τον καλύτερο εαυτό τους;

Περικλής: Ναι, έτσι είναι. Εκκλησία... Κοινότητα... παντού υπάρχει το ίδιο πρόβλημα: η επικράτηση του ενός στον Ελληνισμό της Αυστραλίας! Είναι και το ΣΑΕ! Ο

ρόλος του, του φορέα, δεν είναι διαφανής. Κι εδώ τα χρήματα καταφθάνουν από την φτωχή Ελλάδα! Δεν είναι ντροπή;

Μαντώ: Micro – κομματιά! Μακριά από μας! Η εκκλησία, εκκλησία και η Κοινότητα είδος πολιτιστικού φορέα μαζί με το ΣΑΕ –υπάρχει καλή συνεργασία των δύο- να ενεργεί για όλους αδιακριτως! Δεν υπάρχει άλλη οδός!

Περικλής: Χμ! Έχεις δίκιο, μα τω Θεώ!

Μαντώ: Για να είμαι ειλικρινής, αισθάνομαι ότι είμαστε μερίδα ηττημένων τελικά, και ομολογώ πως περισσότερο από όλους φοβάμαι τους συμπατριώτες μας.

Περικλής: (με θαυμασμό) Πέσ' τα Μαντώ μου!

Μαντώ: (συνεχίζει ακάθεκτη) Τι εικόνα λοιπόν παρουσιάζουμε στα παιδιά μας με την μικροψυχία που επιδεικνύουμε; Πού είναι η υποστήριξη όλων προς τον ένα και του ενός προς όλους; Φατρίες κομματικές και κυκλώματα υποστήριξης.

Περικλής: Hear... Hear!..

Μαντώ: (συνεχίζει με λύπη) Επιθέσεις σε άτομα, αντιζηλίες, γελοιότητες επιδειξιμανία, και ποικίλα πάθη, όλα τα καλούδια στις τάξεις των Ελλήνων στους Αντίποδες!

Περικλής: Πέσ' τα καλή μου! Μαντώ μου, σε χαίρομαι, μα τω Θεώ. Υπάρχει ποιητικός οίστρος στην κατάθεσή σου!

Μαντώ: *(δεν τον ακούει)* Τι κρίμα!

Περικλής: Είμαι βέβαιος ότι πολλοί είναι εκείνοι που τρέφουν παρόμοιες απόψεις με τις δικές μας!

Μαντώ: Άκου: πολλοί ψωρο-φιλόδοξοι φοβούνται μήπως χάσουν το τραίνο της φήμης στους Αντίποδες, και στενοχωρούνται μήπως οι ελληνικές εφημερίδες δεν δείξουν τη φωτογραφία τους ή γράψουν λεζάντες με αναφορές στην αφεντιά τους!

Περικλής: Και οι περίφημες διαλέξεις μας; Κάποιες δεν περιέχουν προσωπική άποψη ή κριτική, παρά αντιγραφή αποσπασμάτων από κάποιο βιβλίο.

Μαντώ: Ναι, ναι!

Περικλής: Δε βαριέσαι Μαντώ μου...

Μαντώ: Ναι ξέρω. Τα είπαμε και θα τα ξαναπούμε κάθε φορά που θα μας πικραίνει κάτι νέο κι ας είναι από τα ίδια.

Περικλής: Ανησυχείς για κάτι και το αισθάνομαι.

Μαντώ: Ναι, για την Αντιγόνη μας. Καλό κορίτσι, καλή καρδιά, μεταπτυχιούχος κι ακόμα να βρει κάτι!

Περικλής: Έλα τώρα Μαντώ! Να ήμασταν στην Ελλάδα, θα ανησυχούσα, εδώ όμως, όχι. Θα έρθει η στιγμή που θα βρει μία καλή θέση, θα δεις! Μη βιάζεσαι. Εμείς άλλωστε είμαστε εδώ για να στηρίζουμε τα παιδιά μας.

Μαντώ: Είναι λιγάκι ντροπαλή! Σιχάινεται τις υποκρισίες και τα παρακάλια. Ελπίζω να μη χάσει το κουράγιο της.

Περικλής: Η Αντιγόνη μας είναι δυνατή, δεν τη φοβάμαι.

Μπαίνει η Αντιγόνη χαμογελώντας. Η Μαντώ σηκώνεται χαρούμενη και ο Περικλής τις παρακολουθεί και τις δύο ικανοποιημένος.

Αντιγόνη: Γεια σας γονείς!

Περικλής: Καλώς τηνα την πέρδικα!

Μαντώ: Έλα Αντιγόνη μου...

Αντιγόνη: Τι κάνετε;

Περικλής: Μια χαρά. Τα νέα σου! Τι έγινε με την Εταιρεία... Νοχ;

Μαντώ: Ναι, ναι... πεσ' μας!

Αντιγόνη: Τα νέα μου, εντάξει, καλά είναι. *(σοβαρεύεται)* Γνώρισα μία γυναίκα σήμερα, τη Μς. Leslie Miller, one of the bosses of the Company στο interview. Ήταν στο panel, έδειξε ιδιαίτερο ενδιαφέρον, όλοι έδειξαν. Δε λέω όμως τίποτα ακόμα, θα δούμε.

Περικλής: Σου εύχομαι καλή επιτυχία κοριτσάκι μου. Πολλές είναι οι εταιρείες που διαφημίζουν ηλεκτρονικά προϊόντα. Αν δε σε πάρουν ετούτοι θα σε πάρουν κάποιοι άλλοι. Πώς ήταν οι άνθρωποι, αυτό θέλω να ξέρω.

Αντιγόνη: Όλοι ίδιοι φαίνονται σε ένα interview, μπαμπά. Σοβαροί αξιοπρεπείς, ελάχιστα χαμογελαστοί με ένα στυλό στο χέρι και ένα Α4 σημειωματάριο μπροστά τους. Καταλαβαίνεις! Σημασία έχει τι κάνω εγώ, αν εργαστώ

δίπλα τους και τη στάση θα τηρήσω, έτσι; Ξέρω τη θέση μου μπαμπά.

Περικλής: Δε σε φοβάμαι παιδί μου και γνώσεις έχεις και ήθος!

Αντιγόνη: (γελώντας) Και... ξέρεις και Hur – Ki – Do, έτσι;

Γελάνε όλοι μαζί!

Μαντώ: Έτσι που κατάντησε η ζωή όσα περισσότερο ξέρει κανείς, τόσο το καλύτερο. Να σε ρωτήσω Αντιγόνη μου, μήπως είδες εκείνη, την Ασημίνα;

Αντιγόνη: Όχι σήμερα. Όπως ξέρεις ψάχνει ακόμα για δουλειά.

Μαντώ: Καλό κορίτσι και η Ασημίνα.

Περικλής: Σιγά Μαντώ μου, όποια κοπέλα κι αν συναντήσεις, λες το ίδιο!

Μαντώ: Ε, ναι Περικλή μου, γιατί να μην πω τον καλό το λόγο; Κι εμείς έχουμε θυγατέρα, έτσι;

Περικλής: Ναι Μαντώ μου, αλλά πώς το ξέρεις εσύ ότι είναι έτσι;

Η Αντιγόνη διακόπτει ήσυχα τη συζήτηση.

Αντιγόνη: Τι μαγειρεύεις μαμά;

Μαντώ: Φρέσκα φασολάκια, γιαχνί. Τυριά δεν έχω. Τετάρτη και Παρασκευή θα κρατήσουμε νηστεία όλη την Πεντηκοστή. Έτσι; Καλό θα μας κάνει!

Αντιγόνη: Πάντα μου άρεσαν τα φρέσκα φασολάκια μαμά.

Περικλής: Αντιγόνη, να σε ρωτήσω παιδί μου κάτι;

Αντιγόνη: Βέβαια πατέρα!

Περικλής: Την γνωρίζεις καλά -αυτή την... πώς την είπαμε;- Ασημίνα;

Αντιγόνη: Όχι μπαμπά, και καλύτερα να μη μιλάμε για πρόσωπα που δεν μας αφορούν. Η αλήθεια είναι ότι δεν γνωριζόμαστε καλά, και απορώ γιατί ήρθε στο σπίτι μας τρεις φορές!

Εμφανίζεται ο Φώντας.

Φώντας: Γεια σας! Τι γίνεται εδώ; Μήπως συνεδριάζετε;

Αντιγόνη: Πώς το σκέφτηκες αυτό;

Φώντας: (γελάει) Έχετε ύφος! Αντιγόνη τι έγινε με το...

Αντιγόνη: O.k. I guess!

Φώντας: Δεν ανησυχώ για σένα... αλλά κι εμείς εδώ τι είμαστε; Έτσι;

Περικλής: Σωστό!

Αντιγόνη: Μη στεναχωριέστε για μένα. Εσύ πώς πας; Έχουμε να μιλήσαμε για τα δικιά σου couple of days.

Φώντας: Ναι, είναι αλήθεια... Περιμένω τις διακοπές του Πάσχα για να κάνω λίγο περισσότερη δουλειά. Έχω να παραδώσω δύο essays.

Αντιγόνη: Είσαι καλός και σου αρέσει αυτό που κάνεις, οπότεν όλα καλά!

Φώντας: *(κλείνει το μάτι του στην Αντιγόνη και μιλάει σιγανά)* Να σου πω, είδα εκείνη την Ασημίνα, μέσα σε μία μαύρη merc..... Οδηγούσε μια φανταχτερή ώριμη γυναίκα.

Η Αντιγόνη δεν του απαντά, παρά σηκώνεται και προχωρώντας προς την μητέρα της λέει:

Αντιγόνη: Μαμά, θα σε βοηθήσω να στρώσεις για το δείπνο.

Μαντώ: *(ευχαριστημένη)* Ναι αμέ!

Φώντας: *(κοιτάζει τον πατέρα του σοβαρά)* Τι είπα;

Περικλής: Μιλούσες για την... πώς τη λένε; κάτσε να δεις... την Ασημίνα;

Φώντας: Ε, ναι!

Περικλής: Δε νομίζω ότι είναι φίλες!

Φώντας: Μπα; Κι εγώ... πώς νόμιζα το αντίθετο;

Περικλής: Same here! Εκείνη, η Ασημίνα, έδειξε κάποιο ενδιαφέρον για την Αντιγόνη μας, αλλά η δική μας... δεν ενδιαφέρεται!

Φώντας: Sorry!

Περικλής: Δε μου λες (*σιγανά*) εσύ την ξέρεις αυτή την τσούπρα;

Φώντας: Όχι, πρώτη φορά την είδα όταν ήρθε εδώ για την Αντιγόνη.

Περικλής: Χμ! Μου φαίνεται ότι δεν της αρέσει της Αντιγόνης μας ετούτη η... Ασημίνα! Είδες πώς αντέδρασε όταν της μίλησε για δαύτη;

Φώντας: Ναι, ναι!

Σκηνή πέμπτη

Η σκηνή εξελίσσεται σε γραφείο. Μία γυναίκα η κ. L. Miller ώριμης ηλικίας κάθεται νωχελικά στην πολυθρόνα της, πίσω από βαρύ καρυδένιο γραφείο και καπνίζει. Απέναντί της κάθεται μία νέα γυναίκα.

Miller: Μου αρέσεις. Υπάρχει ακόμη ένα άτομο, ένα άλλο κορίτσι, και δεν αποκλείεται να σας προσλάβουμε και τις δύο. Εσύ μπορείς να αρχίσεις αμέσως, αν είσαι ελεύθερη. Θα εργάζεσαι για μένα, στο desk, έξω από το γραφείο μου.

Ασημίνα: Ευχαριστώ πολύ. Σας είμαι ευγνώμων.

Η κ. L. Miller σηκώνεται και πλησιάζει τη νέα που περιμένει στο κάθισμά της ήσυχη. Η φωνή της ακούγεται αλλοιωμένη τώρα και το ύφος της είναι καθόλα παράξενο.

κ. Miller: Θα σου δώσω και κλειδί από το γραφείο μου. Μία ώρα πριν από τη λήξη του ωραρίου σου, θα έρχεσαι

και θα με βοηθάς με την προσωπική μου αλληλογραφία.
Κατάλαβες;

Ασημίνα: Ναι κυρία Miller.

κ. Miller: Θα κάνουμε τα διαλειμματάκια μας, θα πίνουμε
κάτι, και...

*Χωρίς καμμία προειδοποίηση της πιάνει με την
αριστερή παλάμη της το σβέρο. Η νέα δεν αντιδρά.*

κ. Miller: Θα συνεργαστούμε πολύ καλά, είμαι βέβαια.

Ασημίνα: Ναι κ. Miller.

*Ακούγεται χτύπημα στην πόρτα του γραφείου, η
κ. Miller επιστρέφει στο κάθισμά της και απαντά:*

κ. Miller: Εμπρός!

Αντιγόνη: Καλημέρα σας!

κ. Miller: Καλώς την Αντιγόνη! Καλή αρχή, άρχισες
σήμερα, αν δεν κάνω λάθος.

Αντιγόνη: Από εχτές... κ. Miller, σας ευχαριστώ...

Πλησιάζει στο γραφείο της και της προτείνει φάκελλο.

Αντιγόνη: Εδώ εμπεριέχονται οι προτάσεις της Εταιρείας
Beta Plus, για να τις εξετάσετε.

κ. Miller: Πολύ ωραία! Εσύ, τα εξέτασες όλα αυτά;

Αντιγόνη: Μάλιστα κ. Miller. Στα αντίγραφα που θα
βρείτε μέσα θα δείτε ότι έχω υπογραμμίσει τις

παραγράφους κλειδιά και έχω επισημάνει τα σχεδιαγράμματα στα οποία οφείλουμε να επικεντρωθούμε.

κ. Miller: *(με θαυμασμό)* Με εκπλήσσεις Αντιγόνη. Οπωσδήποτε θα τα προσέξω όλα αυτά που είπες και πιστεύω ότι έτσι θα κατοχυρωθεί και η πρόσληψή σου, ως επιτυχής.

Αντιγόνη: Το ελπίζω κ. Miller. Με χρειάζεστε για τίποτε άλλο;

κ. Miller: Όχι, ή μάλλον για ένα λεπτό μονάχα: Να σου συστήσω μία συνάδελφό σου, την Ασημίνα.

Αντιγόνη: Γνωριζόμαστε με την Ασημίνα, κ. Miller. *(γυρίζει προς την πάντα καθισμένη Ασημίνα και τη χαιρετά)* Τι κάνεις Ασημίνα;

Ασημίνα: Πολύ καλά Αντιγόνη. Συγχαρητήρια για την πρόσληψή σου στην Εταιρεία!

Αντιγόνη: Ευχαριστώ!

κ. Miller: Είστε συνάδελφοι με την Ασημίνα, αγαπητή μου. Προσλήφθηκε, και από σήμερα θα εξυπηρετεί μεταξύ των άλλων καθηκόντων της, κι εμένα προσωπικά.

Αντιγόνη: *(πολύ σοβαρή)* Τα συγχαρητήρια μου, Ασημίνα.

Ασημίνα: Ευχαριστώ πολύ, Αντιγόνη.

κ. Miller: Κάποια στιγμή ίσως και να συνεργαστείτε. Πάντως είσαι ευπρόσδεκτη να κοπιάζεις που και που στο

γραφείο μου για κανένα ποτό. Βέβαια θα σε ειδοποιώ, για το πότε *(γελάει πονηρά)*.

Αντιγόνη: *(σοβαρή πάντα)* Ευχαριστώ. Με χρειάζεστε για κάτι άλλο; Αν όχι, θα πηγαίνω, καθώς με περιμένει η αλληλογραφία κάποιων εταιρών σας.

κ. Miller: *(ειρωνικά)* Βλέπω πως βιάζεσαι πολύ Αντιγόνη!

Αντιγόνη: *(κοιταίνοντας)* Συγχωρείστε με δε ήθελα να φανώ αγενής, κάθε άλλο, κ. Miller!

κ. Miller: *(με ύφος προστατευτικό τώρα)* Εντάξει, εντάξει, θα μιλήσουμε ιδιαίτερα μια άλλη φορά. Μπορείς να πηγαίνεις τώρα.

Η Αντιγόνη αποχωρεί και η κ. Miller λέει κοιτάζοντας διαπεραστικά την Ασημίνα:

κ. Miller: Είμαι βέβαια ότι εμείς οι τρεις θα συνεργαστούμε περίφημα. Τι λες εσύ, Ασημίνα;

Ασημίνα: *(χαμογελά ταπεινά)* Ότι πείτε εσείς κ. Miller.

κ. Miller: *(με ελαφρά ειρωνεία)* Το ήξερα πως θα συμφωνήσεις σε όλα μαζί μου! Είσαι διπλωμάτισσα!

Δεύτερη Πράξη

Σκηνή έκτη

Αντιγόνη: Την γνωρίζεις καλά;

Σόνια: Όχι και τόσο καλά! Εγώ εργαζομαι σε διαφορετικό τμήμα της Εταιρείας και αφεντικό μου είναι ο κύριος Forbes. Μη βγει κουβέντα, αλλά λένε ότι είναι homo...

Η Αντιγόνη σκέφτεται.

Σόνια: Αντιγόνη, είσαι O.k;

Αντιγόνη: Ναι, ναι... λιγάκι σοκαρισμένη από κάποια πράγματα που άκουσα και είδα!

Σόνια: Είπα να μη σε τρομάξω αλλά λένε και για την δική σου... τη Miller, ότι δηλαδή είναι λέσβια.

Αντιγόνη: Όχι ακριβώς δική μου... Μάλιστα! Πάντως ότι και να είναι, εγώ βρισκω ότι φέρνεται πολύ παράξενα, δηλαδή...

Σταματά. Βλέπει την Ασημίνα να έρχεται και ετοιμάζεται να φύγει, αλλά τελικά δεν προλαβαίνει.

Σόνια: Εντάξει μωρέ... η αλήθεια είναι ότι σήμερα δεν γίνονται τέτοιου είδους διακρίσεις, για να μην πω, ότι άτομα με τέτοιες συνήθειες είναι και καλοδεχούμενα τελικά... Εμείς... απλά να έχουμε τα μάτια μας όχι δεκατέσσερα, αλλά εικοσιτέσσερα!

Ασημίνα: *(επαναλαμβάνει χαμογελώντας)* «Τα μάτια μας... εικοσιτέσσερα!» Γεια σας...

Σόνια και Αντιγόνη: Γεια σου, Ασημίνα...

Ασημίνα: Τι κάνετε; Διέκοψα κάτι σοβαρό;

Σόνια: Όχι, όχι μιλούσαμε έτσι αόριστα και γενικά... Κι εσύ; Πώς τη βρίσκεις τη νέα εργασία σου;

Ασημίνα: Είμαι χαρούμενη που εργάζομαι για μια Εταιρεία σαν ετούτη. Η κ. Miller λέει, πως όλο ανεβαίνουν οι μετοχές της, γεγονός που σημαίνει περαιτέρω άνοδο και πρόοδο. Έτσι δεν είναι;

Σόνια: Ναι, βέβαια. Αυτό σημαίνει και πολλά καλά και για εμάς που ανήκουμε στο προσωπικό της Εταιρείας, τελικά. **(σηκώνεται)** Με συγχωρείτε που σας διακόπτω, πρέπει όμως να γυρίσω στο γραφείο μου. Θα τα πούμε σύντομα και πάλι. Χάρηκα!

Χαιρετιούνται και μένουν μόνες η Ασημίνα και η Αντιγόνη.

Ασημίνα: Ο.k. Τα νέα σου... Αντιγόνη!

Αντιγόνη: Τα νέα μου είναι και δικά σου στο περίπου βέβαια...

Ασημίνα: Εγώ πιστεύω ότι σύντομα θα πάρουμε μία μικρή αύξηση!

Αντιγόνη: Οι αυξήσεις γίνονται όταν περάσει τουλάχιστον ένας χρόνος!

Ασημίνα: **(κοκινίζει)** Ναι έχεις δίκιο! Όμως νομίζω ότι εμείς θα πάρουμε μία μικρή αύξηση νωρίτερα.

Αντιγόνη: Τιμής ένεκεν μήπως; Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς! Είμαστε ταλαντούχες ή κατέχουμε περισσότερα από ένα πτυχία; Ποιος σου τα είπε όλα αυτά σένα; Δεν μας χρειάζονται τα παραμύθια Ασημίνα! Οι Εταιρείες δεν είναι φιλανθρωπικά ιδρύματα.

Ασημίνα: (έμπληκτη) Άκουσέ την πώς μιλάει! Για να σου τα λέω αυτά, κάτι ξέρω! Trust me!

Αντιγόνη: Trust you; Αν είναι αλήθεια όλα αυτά, τότε εγώ προσωπικά θέλω να ξέρω πού οφείλεται αυτή η εύνοια!

Ασημίνα: Γιατί δεν την ρωτάς μόνη σου;

Αντιγόνη: Ποια να ρωτήσω;

Ασημίνα: Τη κ. Miller παιδί μου, ποιον άλλον;

Αντιγόνη: Μάλιστα! Γιατί δεν το λες τόση ώρα; **(αναστενάζει)** Αυτά τα είπε σε σένα, υποθέτω για σένα. Εγώ πού χωράω;

Ασημίνα: Εντάξει! Έτσι μου είπε και έτσι λέω. Δεν καταλαβαίνω λοιπόν τι σε πειράζει! Για μένα το σπουδαιότερο είναι ότι πετάμε γρήγορα προς τα ψηλά και μου αρέσει.

Αντιγόνη: Εννοείς, πετάς, γιατί εγώ δεν έχω ιδέα τι σημαίνουν όλα αυτά. By the way... what's the catch;

Ασημίνα: Τι εννοείς;

Αντιγόνη: (εκνευρισμένη) Παίζεις με τα νεύρα μου, κορίτσι μου, το ξέρεις; Ξέρεις τι λες ή ήπιες κάτι και σου

ξεφεύγουν όλα αυτά τα ακατανόητα. Ακόμα δεν αρχίσαμε στην Εταιρεία και μιλάς για αύξηση! That's a joke, indeed!

Ασημίνα: Έτσι μου είπε, έτσι λέω!

Αντιγόνη: (με σκληρό ύφος) Μην επαναλαμβάνεις τα ίδια σε παρακαλώ! Έλα τώρα, σιέψου και λίγο! Τι θέλει σε αντάλλαγμα για την προσφορά της; **(θυμώνει)** Το κόλπο κορίτσι μου... ποιο είναι το κόλπο;

Ασημίνα: (εκνευρισμένη) Τι εννοείς; πού πάει το μυαλό σου;

Η Αντιγόνη χαμογελά υπομονετικά.

Αντιγόνη: Αλήθεια κορίτσι μου, δεν έχεις ακούσει τίποτα για την κυρία κ. Miller;

Ασημίνα: Όχι, δεν είμαι βέβαια για τίποτα.

Αντιγόνη: (σκληρά) Μη μασάς τα λόγια σου παιδί μου! Μη γελοιοποιείσαι, κάνοντας την οσία! Εμένα πάντως να με βγάλετε από τον συνεταιρισμό σας Miller και Σία! Τριανδρίες δε μου χρειάζονται. Είμαι αυτή που είμαι κι αν δεν κάνω για τη θέση που κατέχω, έχει κι άλλου πορτοκαλιές που κάνουν...

Ασημίνα: (συγχισμένη) Άκουσέ την πώς μου μιλάει! Μόνο η κ. Miller να μην τα μάθει!

Απομακρύνεται αφήνοντας την Αντιγόνη να τρέμει από το θυμό της.

Αντιγόνη: Σκασίλα μου! Δικό σου κι αυτό το πρόβλημα καλή μου! *(φωνάζει σχεδόν η Αντιγόνη καθώς εκείνη απομακρύνεται)*

Αντιγόνη: *(μιλάει στον εαυτό της)* «Θ' αρχίσω να ψάχνω κιόλας για άλλη δουλειά. Μέχρι τότε θα κοιτάζω τη δουλειά μου και θα κάνω την κουφή. Βρωμάει ο τόπος! «

Σκηηνή έβδομη

Στο καθιστικό του Πωλ και της Ασημίνας

Ασημίνα: Πωλ τι νομίζεις;

Πωλ: Τι να σου πω, εσύ ξέρεις τι κάνεις.

Ασημίνα: Είναι από εκείνες... ξέρεις...

Πωλ: Ε, και λοιπόν;

Ασημίνα: Δε σε νοιάζει που εργάζομαι κοντά της;

Πωλ: Θα πρέπει; Τι είσαι... μωρό;. Δεν ξέρεις πώς να αντιμετωπίσεις μία Λέσβια;

Ασημίνα: Εγώ σε λατρεύω και τα σκέφτομαι όλα, αλλά εσύ!

Πωλ: Τι λες καλέ; Να στεναχωριέμαι που εργάζεσαι δίπλα σε μια homo; Με δουλεύεις; Υπάρχει φόβος κατά τη γνώμη σου, μήπως σου ριχτεί; *(την κοιτάζει σοβαρά)* Βρε συ! έγινε κάτι και δεν το ξέρω; Σου επιτέθηκε αυτή η... πώς την είπες;

Ασημίνα: Miller.

Πωλ: Ναι αυτή...

Ασημίνα: Όχι δα! Σου το λέω για να δω τις αντιδράσεις σου. Της μίλησα ξέρεις για σένα. Της είπα ότι είσαι ένας ταλαντούχος οικονομολόγος, και έδειξε ενδιαφέρον, ξέρεις.

Πωλ: Γιατί; Μήπως ενδιαφέρεται να δουλέψουμε οικογενειακώς για την αφεντιά της; Τι της είπες τελικά, τι σοφίστηκες;

Ασημίνα: (με παράπονο) Μα ξέρει ότι είσαι μόνο ο φίλος μου!

Πωλ: Κι ύστερα;

Ασημίνα: Ε, να, είπε ότι αν θέλεις, μπορεί και να βοηθήσει...

Πωλ: Στάσου βρε κορίτσι μου! Σα να μη μας τα λες καλά! Τι συμβαίνει; Αυτή η... πώς τη λένε; η Miller treats you like her pet! What is going on, ha?

Η Ασημίνα σοβαρεύεται. Τον αντιμετωπίζει χωρίς να χαμηλώνει το βλέμμα της.

Ασημίνα: Άκου να σου πω. Αυτά είναι μυστικά του επαγγέλματος. Take it or leave it! O.k.?

Πωλ: (έκπληκτος) Yea! I've got it! Πώς δεν το κατάλαβα τόση ώρα; Εσύ έχεις μπει ήδη στο χορό και με παίζεις!

Ασημίνα: Μα Πωλ! Νόμισα ότι...

Πωλ: *(σοκαρισμένος τώρα πια)* Ότι... είμαι μα...κας!
Μπράβο! Δε μου λες, σου μοιάζω για τέτοιος;

Ασημίνα: *(δεν του απαντάει)* Κι εγώ που νόμιζα πως
χάρηκες που έπιασα δουλειά!

Πωλ: *(με πίκρα)* Πραγματικά με παίρνεις για ηλίθιο!
Ποτέ μου δεν το φαντάστηκα. Πώς δεν είδα αυτή την
πλευρά σου; Κάλιο αργά-παρά ποτέ, υποθέτω! Μορφωμένη
κοπέλα εσύ και να πέφτεις έτσι χαμηλά. Πρέπει να το έχεις
στο αίμα σου!

Ασημίνα: Πες ότι θες. Βλέπω ότι είμαι ήδη καταδικασμένη
από σένα, οπότε...

Πωλ: *(ειρωνικά)* Ναι, τώρα ρίχνε τα κουσούρια σου σε
μένα! Όχι κορίτσι μου, μακριά από μένα!

*Σηκώνεται νευριασμένος, παίρνει το σακκάκι του και
κατευθύνεται στην πόρτα. Η Ασημίνα δεν επιχειρεί να
τον σταματήσει. Όταν έχει κλείσει πίσω του η πόρτα,
σηκώνεται αργά, παίρνει το τηλέφωνο και μιλάει:*

Ασημίνα: Λέσλι, hi! Έρχομαι, θα σε δω σε λίγο λοιπόν!
O.k?

Σκηνή όγδοη

*Στο καθιστικό του Περικλή και της Μαντώς. Ανοίγει η
εξώπορτα και εμφανίζεται η Αντιγόνη.*

Αντιγόνη: Γεια σας!

Περικλής και Μαντώ: Καλώς την να!

Μαντώ: Έλα κοριτσάκι μου, πώς ήταν η μέρα σου;

Αντιγόνη: Τι να πω μαμά; Γραφείο είναι, κόσμος μπαίνει-βγαίνει κι εμείς κάνουμε μια μικρή δουλειά. Υπάλληλος είμαι, τίποτα το σπουδαίο.

Μαντώ: Μου φαίνεσαι κουρασμένη.

Αντιγόνη: Είμαι.

Περικλής: Και η κ. Miller?

Αντιγόνη: *(σαρκαστικά)* Κυρία να την κάνει ο Θεός. Εντάξει, τι να πω; Εγώ κάνω τη δουλειά μου και πληρώνομαι. Παραπέρα...

Περικλής: Χμ! Όχι και τόσο κυρία, ε; Θέλεις να το συζητήσουμε αυτό κάποια στιγμή ή όχι;

Αντιγόνη: Δεν αξίζει πατέρα. Μαμά πεινάω σαν τον λύκο! Τι έχουμε να φάμε;

Μαντώ: Το αγαπημένο σου: σουτζουκάκια, ρύζι, και χωριάτικη σαλάτα!

Αντιγόνη: Αυτό είναι το καλύτερο νέο της ημέρας τελικά! Να σε βοηθήσω λοιπόν;

Μαντώ: Όχι παιδί μου! Πήγαινε να φρεσκαριστείς και εγώ θα ετοιμάσω.

Η Αντιγόνη φεύγει και ο Περικλής μιλάει στην Μαντώ.

Περικλής: Ξέρεις κάτι γυναίκα; Τη βλέπω πολύ άκεφη τη μικρή.

Μαντώ: Δεν είναι φυσικό ύστερα από τόσες ώρες;

Περικλής: Και ναι και όχι! Άλλο η ακεφιά και άλλο η κούραση.

Μαντώ: Όχι καλέ, αυτά τα δύο πάνε μαζί. Εγώ βλέπω ότι δεν κάνει παρέα με φίλες της όπως πριν, να βγει λιγάκι να πάει στο σινεμά... τέτοια. Να συναντήσει και κανένα παλικάρι... έτσι;

Περικλής: Εντάξει μη πολυβιάζεσαι, δεν έχει και καιρό που άρχισε να εργάζεται. Πρέπει και να συνηθίσει στη νέα ρουτίνα της ζωής της και ύστερα θα έρθουν και όλα τα άλλα!

Μαντώ: Υποθέτω! Εντάξει είναι μικρή -δε λέω- και μάλλον πολύ μικρή για τα δεδομένα της εποχής της.

Περικλής: Η Αντιγόνη μας είναι καλό κορίτσι και έξυπνο. Δε με στεναχωρεί. Κάθε πράγμα στον καιρό του και είμαι βέβαιος ότι θα βρει το καλό το παλικάρι που θα την κάνει ευτυχισμένη. Δεν υπάρχει βιασύνη!

Μαντώ: Ναι... ναι... έτσι όπως τα λες είναι.

Παρουσιάζεται η Αντιγόνη.

Αντιγόνη: (χαμογελά) Μη στεναχωριέστε για τίποτα γονείς, όλα θα γίνουν όπως θα τα φέρει ο Θεός και με λίγη βοήθεια από όλους μας, έτσι;

Γελάνε όλοι μαζί.

Περικλής: Ξεχάσαμε ότι έχεις ειατό τα ειατό ακοή, ενώ εμείς...

Αντιγόνη: Έλα τώρα μπαμπά, μια χαρά είστε και τόσο νέοι! Τι να πούνε οι εξηντάρηδες γονείς, ε;

Μαντώ: Ξέρεις φαίνεται κάποιους, έ;

Αντιγόνη: Και βέβαια μαμά! (*σκέφτεται λίγο*) Α, δεν σας είπα. Ο Πωλ, ο αρραβωνιαστικός της Ασημίνας έπιασε δουλειά στην Εταιρεία μας.

Μαντώ: Μπα! Είδες τι γίνεται; Είδες τι μπορεί να κάνει μια γυναίκα; Και δική της δουλειά και για τον αρραβωνιαστικό της.

Αντιγόνη: Είπα κάτι τέτοιο;

Περικλής: Εσύ δεν το είπες, όμως κάτι τέτοιο μπορεί να έχει συμβεί. Πρώτα έπιασε δουλειά η Ασημίνα και ύστερα ο Ασημίνος... Α! συγγνώμη εννοούσα ο Πωλ!

Γελάνε...

Μαντώ: Περικλή, νομίζω, πως ίσως και να έχεις δίκιο. Κι εγώ κάτι μυρίζομαι εδώ. Αυτή η κ. Miller, φαίνεται να έχει αδυναμία στην Ασημίνα μας!

Αντιγόνη: Ελάτε τώρα! Ο Πωλ είναι καλός λογιστής, από ότι γνωρίζω. Επομένως δεν είναι καθόλου παράξενο ότι έπιασε δουλειά στα γραφεία της Εταιρείας, ως λογιστής.

Μαντώ: Εντάξει, εντάξει! Προς θεού, δε θέλουμε να αδικήσουμε κανέναν! Και ποιοι είμαστε εμείς τελικά για να κρίνουμε; Έτσι; Αλλά ποιος σου το είπε αυτό;

Αντιγόνη: Ο ίδιος, ο Πωλ. Έπεσα πάνω του στην καφετερία. Δεν τον ρώτησα τίποτα. Μου το είπε μόνος του έτσι στα γρήγορα. Έμαθα περισσότερα από συναδέλφους. Σχολιάστηκε! Γνωρίζουν και άλλοι ότι η Ασημίνα είναι «κολλητή» της Miller! Έτσι τουλάχιστον λένε.

Μαντώ: Έ, τι να κάνουμε;

Περικλής: Μη το λες έτσι αυτό, δεν ακούγεται καλά, μοιάζει με παράπονο!

Αντιγόνη: Έχει δίκιο ο μπαμπάς. Δική τους δουλειά είναι τελικά, όλα αυτά.

Μαντώ: Από όσα όμως μας λες, Αντιγόνη μου, κουτσομπολεύουν τη σχέση τους με την συγκεκριμένη κυρία... Miller!

Αντιγόνη: Είπα ότι σχολιάζεται η σχέση της Ασημίνας με την διευθύντριά μας τη Miller, καθώς είναι γνωστές οι προτιμήσεις της.

Περικλής: Καταλάβαμε! Εντάξει!

Μαντώ: Αχ, βρε κοριτσάκι μου, πού έπεσες;

Περικλής: Σιγά βρε Μαντώ! Πώς κάνεις έτσι; Είπαμε ότι έχει τις προτιμήσεις της, όχι ότι ρίχτηκε στην Αντιγόνη μας!

Αντιγόνη: Έλα τώρα μαμά! Έχει δίκιο ο πατέρας. Άλλωστε αυτά είναι καθημερινότητα πλέον. Δεν τα ξέρεις; Όπου να πας: γραφεία, εκκλησίες, σχολεία και παντού τέλος πάντων, διαπιστώνονται και οι αυτού του είδους οι

σχέσεις. Δεν είναι ούτε ντροπή ούτε παρανομία πλέον. Να είναι καλά τα ανθρώπινα δικαιώματα, έτσι; Και τι να γίνει; Δική του δουλειά του καθενός, τι του αρέσει να είναι και με ποιον να συνδεθεί. Τέλος πάντων δεν μου αρέσει και τόσο αυτό το θέμα. Είστε και οι γονείς μου τέλος πάντων.

Περικλής: *(σιέφτεται)* Ναι είναι κάπως... Όμως θα πρέπει να παραδεχτείς ότι οι αδυναμίες τέτοιου είδους δημιουργούν και παραφωνίες: τη στάση τους στον συνάνθρωπό τους, τα χατίρια, τα αδικήματα, τις πίεςεις και τους βιασμούς... Όλα αυτά είναι πράγματα που πληγώνουν βαθιά, εξοντωτικά πολλές φορές. Έτσι;

Αντιγόνη: Έχεις δίκιο, μπαμπά. Στον εργασιακό χώρο μπορεί να αποδειχτούν επιβλαβείς κάποιες σχέσεις και από τα δύο φύλα και από τις όποιες προτιμήσεις, τέλος πάντων!

Μαντώ: Τελικά, ποιες μπορεί να είναι οι σχέσεις της Ασημίνας με τη Miller κατά τη γνώμη σου;

Αντιγόνη: Δεν το γνωρίζω. Δεν γνωρίζω αν οι σχέσεις της Ασημίνας με τη Miller είχαν σχέση και με την προαγωγή της τελικά ή και με τη θέση που ανέλαβε ο Πωλ.

Περικλής: Προαγωγή έ; Αν υπάρχουν ειδικές σχέσεις και τα προνόμια οφείλονται σε αυτές και όχι στην αξία της προσφοράς του ατόμου, τότε ναι, βρισκόμαστε μπροστά σε φαινόμενα εξαθλίωσης!

Πέφτει η σιωπή ανάμεσά τους.

Μαντώ: *(χαμογελάει ενθαρρυντικά)* Κι εμάς τι μας νοιάζει, μου λέτε; Δε θα αφήσουμε το ωραίο μας φαγητό να κάτσει στραβά στο στομάχι μας! Έτσι;

Περικλής: Έτσι γλυκιά μου, έτσι!

Αντιγόνη: Αχ, τι τυχερή που είμαι! Και τέλειους γονείς έχω και τέλειο δείπνο πώς με περιμένεις!

Γελούν...

Σκηνή ένατη

Η Σόνια με την Αντιγόνη κάθονται στην καφετέρια της Εταιρείας. Κουβεντιάζουν σιγανά.

Σόνια: Τα έμαθες;

Αντιγόνη: Ποια καλέ;

Σόνια: Τις έπιασε το μεγάλο αφεντικό!

Αντιγόνη: *(εναγώνια)* Μίλα καθαρά. Ποιες έπιασε το μεγάλο αφεντικό;

Σόνια: Έλα παιδί μου! Τη... Miller και την Ασημίνα. Σε στάση... περιωπής! Έτσι;

Αντιγόνη: *(αναστατωμένη)* Όχι!

Σόνια: Δεν έχει σημασία η σχέση τους όσο ο χώρος στον οποίο διενεργείται, έτσι; Στο γραφείο της μέσα, η αθεόφοβη!

Αντιγόνη: Θεέ μου, τι ντροπή!

Σόνια: Έτσι λες εσύ!

Αντιγόνη: Είναι λίγο παράξενη η Ασημίνα, αλλά και ο Πωλ! Πώς μπορεί να είναι ακόμα μαζί; Άρα... νόμιζε ότι η Ασημίνα είχε άλλους είδους σχέση με τη Λέσλι και όχι αυτή που τελικά αποδείχτηκε.

Σόνια: Χμ! Μπορεί να μην είναι έτσι. Φαίνεται καλό παλικάρι και ίσως να μην αναρωτήθηκε για τον κατευθείαν διορισμό της Ασημίνας από τη Miller. Όπως λες ίσως και να μην είχε υποψιαστεί τις ιδιαίτερες σχέσεις τους, μέχρι σήμερα. Θα φανεί!

Αντιγόνη: Ποιος ξέρει τι τρέχει στο μυαλό του καθενός μας;

Σόνια: Είναι αλήθεια. Αλλά τελικά ούτε και με νοιάζει.

Αντιγόνη: Και τώρα;

Σόνια: Τι τώρα; Δεν ξέρω και πολλά, πέρα από το γεγονός ότι η Miller είναι στο γραφείο της και ότι η Ασημίνα δεν φάνηκε καθόλου! Και κάτι ακόμα: άκουσα ότι η Miller ούτε που νοιάζεται γι' αυτό που συνέβη. Ίσως γιατί κατέχει σεβαστό ποσοστό μετοχών της Εταιρείας. Εξάλλου φέρει σπουδαίο τίτλο, πέρα από το γεγονός ότι είναι και μέλος του Board της Εταιρείας.

Τις δύο νέες τις πλησιάζει μία από τις παλαιότερες υπαλλήλους της Εταιρείας, η Ντόνα.

Ντόνα: Hi, girls!

Σόνια και Αντιγόνη: Γεια σου Ντόνα.

Σόνια: Τα έμαθες;

Ντόνα: Α... αν εννοείς το... νέο... το νέο... της ημέρας;

Σόνια: (γελάει) Ναι, ναι μωρέ, αυτό! Δε βγαίνει εύκολα, έτσι;

Ντόνα: Sort off... άκουσα ότι η Miller, θα αποχωρήσει τελικά, ώστε να μη ζημιωθεί περαιτέρω η Εταιρεία. Πρώτα βέβαια θα εισπράξει ένα ποσό ύψους... άκουσα έναν αριθμό πολύ κοντά στο δέκα plus έξι μηδενικά.

Αντιγόνη: Μόνο;

Ντόνα: Το σκάνδαλο όπως περιγράφηκε στις εφημερίδες, δε συμμαζεύεται. Έτσι λοιπόν προκειμένου να συρθεί στα δικαστήρια, προτίμησε να αρκестεί σε αυτό το πολύ μικρότερο τελικά, ποσόν. Καλά βρε κορίτσια, δε διαβάζετε εφημερίδες;

Σόνια: Πού να βρούμε τον καιρό Ντόνα μου; Σιλαβοπούλες της Εταιρείας είμαστε! Εσύ είσαι λίγο παραπάνω από μας και ευτυχώς που μας καταδέχεσαι, έτσι; (γελάει)

Αντιγόνη: Λυπάμαι την Ασημίνα βρε κορίτσια. Είμαι βέβαια ότι αυτά τα έκανε για να πάρει τη δουλειά.

Σόνια: Άκου Αντιγόνη μου, όλοι έχουμε την ανάγκη της δουλειάς και του μισθού. Όμως δεν θα πουλήσουμε και τη ψυχή μας στο διάβολο για δαύτα! Έτσι;

Αντιγόνη: Έχεις δίκιο Σόνια.

Ντόνα: Και είναι και συμπατριώτισσά σου Αντιγόνη, Ελληνικής καταγωγής!

Αντιγόνη: Είμαστε αυστραλογεννημένες τελικά, εδώ γεννηθήκαμε και εδώ μεγαλώσαμε, και παίζει ρόλο και το περιβάλλον, έτσι δεν είναι;

Σόνια: Ναι μωρέ, δεν έχει να κάνει και τόσο η καταγωγή! Όχι πάντα, τουλάχιστον!

Αντιγόνη: Όταν γνωρίζεις ένα πρόσωπο έστω και λίγο, το παίρνεις κάπως διαφορετικά, κάπως πιο προσωπικά. Δεν είχα πολλά με την Ασημίνα, όμως κατάλαβα ότι χρειαζόταν τη δουλειά περισσότερο από μένα.

Ντόνα: Ναι, ίσως. Άκουσα ότι μεγάλωσε με μία από τις γιαγιάδες της. Η μητέρα της δούλευε και ο πατέρας της ήταν φυγάτος. Κακό πολύ κακό, αυτό! Ίσως ο Πωλ ήταν ο μόνος άνθρωπος που εμπιστευόταν.

Αντιγόνη: Δεν τα ήξερα όλα αυτά. *(φαίνεται πολύ σκεπτική ξαφνικά)* Κάποτε που δεν μπορούσα να την καταλάβω, είχα αποφασίσει να κρατήσω αποστάσεις από αυτήν. Τώρα μπορώ να ερμηνεύσω κάποια από τα φερσίματά της.

Ντόνα: Όση ανάγκη κι αν είχε, ότι κι αν έφταιγε στη ζωή της, δεν ήταν ανάγκη να πηγαινοέρχεται στο γραφείο της ασυνείδητης Miller. Δεν καταλάβαινε ότι τραβούσε τα μάτια όλων πάνω της, ώσπου στο τέλος τα καμώματά της, τα έφτασαν οι καλοθελητές και στ' αυτιά του Μεγάλου Αφεντικού;

Σόνια: Αναρωτιέμαι ποιος τα μετέφερε τελικά στ' αυτιά του Cooper!

Αντιγόνη: Έχει σημασία τώρα πια; Αυτοί που κάνουν αυτού του είδους τις μεταφορές δεν είναι δα και έντιμοι!

Ντόνα: (πονηρά) Δεν ήσουν εσύ λοιπόν!

Αντιγόνη: (πανικόβλητη) Εγώ; Μα ούτε καν γνωρίζω τον Cooper! Δεν τον έχω καν συναντήσει, αφότου άρχισα να εργάζομαι σ' αυτή την Εταιρεία. Ούτε καν γνωρίζω πού βρίσκεται το γραφείο του! Άλλωστε γιατί να έκανα κάτι τόσο απεχθές;

Η Σόνια και η Ντόνα γελάνε με τον πανικό της Αντιγόνης.

Σόνια: Έλα τώρα, σε πειράζει!

Η Ντόνα γελάει δυνατά τώρα.

Αντιγόνη: (σοβαρά) Ελπίζω ότι όλο αυτό είναι νευρικό ξέσπασμα και τίποτα παραπάνω! Δε μου χρειάζεται αυτού του είδους τα αστεία!

Ντόνα: Έλα Αντιγόνη, ένα αστείο ήταν κακόγουστο ίσως. Συγγνώμη γι αυτό. Ε, είπα να γελάσουμε λίγο. Δεν πέθανε κανένας! Άλλωστε η όλη υπόθεση, είναι μια σιέτη βλακεία!

Αντιγόνη: (σοβαρή πάντα) Έτσι λες εσύ! Εδώ χάνει το κύρος και τη δουλειά της διευθύνουσα της Εταιρείας και αυτή η Εταιρεία, κι εσύ...

Σόνια: (προσπαθεί να αλλάξει το κλίμα) Απορώ όμως και για την αδιαφορία των δύο γυναικών έναντι του υπόλοιπου προσωπικού! Δεν φρόντισαν καν να είναι

διακριτικές. Ούτε και να το κυμβάλιζαν, δε θα έκανε τόσο κρότο!

Αντιγόνη: Αναρωτιέμαι για τον Πωλ. Τι άραγε έχει να πει για όλα αυτά;

Ντόνα: Αυτός φαίνεται Ο.κ. Διαφέρει από την Ασημίνα τελικά.

Σόνια: Δηλαδή;

Ντόνα: Δεν το ξέρατε ότι πήρε τη δουλειά μόνος του; Καμία σχέση με το ζευγάρι Miller-Ασημίνα.

Αντιγόνη: (το πρόσωπό της ξαστερώνει) Α! αυτό είναι πολύ ευχάριστο (σηκώνεται).

Σόνια: Τι φεύγεις;

Αντιγόνη: Δε θα πάμε πίσω στο γραφείο μας;

Ντόνα: Έχει δίκιο η Αντιγόνη. Κι εμείς, κι εμείς, θα σε ακολουθήσουμε.

Σκηνή δέκατη

Η Αντιγόνη στο σπίτι της. Συλλογίζεται φωναχτά.

Αντιγόνη: Την ανόητη! Τόσο πια πορωμένη! Και ο Πωλ, ήξερε κάτι ή όχι; Πάντως χαίρομαι που πήρε τη δουλειά στην Εταιρεία, με το σπαθί του. Μήπως αυτό σημαίνει και κάτι περισσότερο; Μήπως δεν είναι μαζί με την Ασημίνα πια;

*Χτυπά το τηλέφωνο και το απαντά η Μαντώ.
Κατευθύνεται στην καθισμένη Αντιγόνη, με το τηλέφωνο
στο χέρι.*

Μαντώ: Για σένα...

Αντιγόνη: (ανόρεχτα) Παρακαλώ! (εκπλήσσεται) Α!
Πωλ! Γεια σου, ναι... ναι! Τι κάνεις λοιπόν; Ωραία. Πώς;
Πολύ φοβάμαι ότι δεν μπορώ. Λυπάμαι. Ναι, ναι...
Εντάξει, γεια σου!

Μαντώ: (παραξενεμένη) Αχά! για πες μας!

Αντιγόνη: Τι να σου πω μαμά; (μιλάει μόνη της) Oh!
Blast them!

Μαντώ: Μπορώ να σε βοηθήσω σε κάτι Αντιγόνη μου;

Αντιγόνη: Μακάρι να μπορούσες μαμά! Ήταν ο Πωλ ο
αρραβωνιαστικός της Ασημίνας.

Μαντώ: Α! Και τι ήθελε;

Αντιγόνη: Μου ζήτησε να συναντηθούμε. Δεν έχω ιδέα,
γιατί! Για να είμαι ειλικρινής, αν θέλει να μιλήσουμε για
την «Ασημίνα του», ούτε θέλω να ξέρω.

Μαντώ: Για την «Ασημίνα του»; τι σημαίνει αυτό; Είπε
κάτι τέτοιο;

Αντιγόνη: Όχι, δεν είπε.

Μαντώ: Έγινε κάτι με την Ασημίνα;

Αντιγόνη: Όχι, μαμά! Τίποτε δεν έγινε με την Ασημίνα!

Μαντώ: Να μου το έλεγε κάποιος άλλος θα τον πίστευα, εσένα όχι! Δεν είσαι καλή στα ψέματα! Κάθε φορά που δε θέλεις να μου μιλήσεις για κάτι λες τα ίδια: «τίποτα μαμά!» Λοιπόν; Δε θα μου πεις;

Αντιγόνη: (κουρασμένη) Αλήθεια σου λέω μαμά, είμαι πολύ κουρασμένη και δε θα ήθελα να μιλήσω για τίποτα!

Μαντώ: Αν τηλεφωνήσει άλλη φορά ο Πωλ, πες του πως δεν είμαι στο σπίτι.

Μαντώ: Και μη χειρότερα!

Αντιγόνη: Πάω για shower.

Πηγαίνει στη Μαντώ, την αγκαλιάζει και τη φιλάει.

Αντιγόνη: Thanks mum!

Η Μαντώ στέκεται ακίνητη, η Αντιγόνη απομακρύνεται, η πόρτα ανοίγει και εμφανίζεται ο Περικλής.

Περικλής: Γεια σου γυναικούλα μου!

Φιλιούνται.

Μαντώ: Γεια σου και χαρά σου Περικλή μου!

Περικλής: Πώς ήταν η μέρα σου ως εδώ;

Μαντώ: Καλή υποθέτω. Η δική σου;

Περικλής: Όπως συνήθως! *(γελάει χαρούμενος)* Ψέματα σου λέω.

Μαντώ: (χαμογελώντας περιμένει) Τι τρέχει;

Περικλής: Το μεγαλύτερο νέο της χρονιάς!

Μαντώ: Έλα, τώρα!

Περικλής: Μάντεψε!

Μαντώ: Χμ! Δεν μπορώ, δεν ξέρω!

Περικλής: Κράτα την αναπνοή σου! Ο Βρωμίδης... έχασε στο δικαστήριο... και ξεκουμπίζεται από το Σύδνεϋ!

Μαντώ: *(χαρούμενη)* Θεέ μου! Απίστευτο! Ευτυχώς που είμαστε στο Σύδνεϋ και όχι στην Ελλάδα τώρα πια, γιατί αυτός οπωσδήποτε θα εξακολουθήσει με τη βωμολοχία του, στο ραδιόφωνο! Για μας όμως; Αλήθεια είναι Great News!

Περικλής: Ναι... Επιτέλους! Και άκουσα ότι και ο ιδιοκτήτης τους ραδιόφωνου και της εφημερίδας τραβιέται στα δικαστήρια. Αλλά άφησέ τον αυτόν προς το παρόν.

Μαντώ: *(τον φιλάει)* Να ζήσεις χίλια χρόνια άντρα μου για τα συχαίρια! Αχ, ηρέμησα!

Περικλής: *(ήρεμα)* Δε ρώτησα, τα παιδιά, ήρθαν;

Μαντώ: Ναι. Η Αντιγόνη είναι στο μπάνιο και ο Φώντας κοιτάζει τηλεόραση. Νομίζω...

Φώντας: *(μπαίνει ο Φώντας εκνευρισμένος)* Έλα τώρα μαμά, όλο έτσι λες: «κοιτάζει τηλεόραση». Λάθος! Ήμουν στο δωμάτιό μου, και μελετούσα. Γεια σου μπαμπά.

Περικλής: *(γελώντας)* Εντάξει... εντάξει Φώντα... Μην αρπάζεσαι, δεν έγινε και τίποτα! Έλα πες μου τα νέα σου.

Φώντας: Νέα! Dad... Διάβασες στις εφημερίδες για το σκάνδαλο που ξέσπασε στην Εταιρεία όπου εργάζεται η Αντιγόνη μας;

Περικλής: *(ανήσυχος)* Σιώπα παιδί μου, μην μας ακούσουν οι γυναίκες! Κυρίως η μάνα σου. Άσε να τα μάθει σιγά-σιγά!

Έρχεται η Αντιγόνη.

Φώντας: Λοιπόν sis; Τι γίνεται στην Εταιρεία σας;

Αντιγόνη: Τι γίνεται; Τα συνηθισμένα, υποθέτω.

Φώντας: *(σιγανά)* Για τα σκάνδαλα που ξέσπασαν σου μιλάω.

Αντιγόνη: Ποια σκάνδαλα;

Φώντας: Έλα τώρα Αντιγόνη. Είναι στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων. Κάποια Miller, χρησιμοποιούσε λέει τη θέση της για να ψαρεύει νεαρές υπαλλήλους στα δίχτυα της. Είναι ομοφυλό....

Αντιγόνη: *(με προσπάθεια)* Δε με αφορούν αυτά.

Φώντας: Φυσικά... απλά έγινε ντόρος. Να σου πω... αναφέρεται και κάποια Ασημίνα. Μήπως πρόκειται για τη φίλη σου;

Αντιγόνη: Κατ' αρχήν η Ασημίνα δεν είναι φίλη μου, αλλά απλά γνωστή μου και δεύτερον δεν ξέρω αν είναι μπλεγμένη στο σκάνδαλο αυτό.

Φώντας: Εντάξει, μη στεναχωριέσαι, είμαι μονάχα ο αδερφός σου! Έτσι;

Αντιγόνη: Φώντας, πρέπει να ξέρεις ότι δεν μου αρέσει να σχολιάζω θέματα αυτού του είδους.

Φώντας: Λες να έπιασε δουλειά με το κόλπο;

Αντιγόνη: Τι σ' έπιασε; Σταμάτα να ασχολείσαι με γελοίες υποθέσεις!

Φώντας: *(συγκρατημένα)* Καλά!..

Σκηνή ενδέκατη

Πωλ: Λυπάμαι και που τη γνώριζα τελικά!

Αντιγόνη: Δεν καταλαβαίνω το γιατί. Η κοπέλα μπορεί και να παρασύρθηκε.

Πωλ: Έτσι νομίζεις;

Αντιγόνη: Έμαθα πως είχε και οικογενειακά προβλήματα. Αλήθεια Πωλ, δε βρίσκω γιατί θα πρέπει να σχολούμαι με ένα τόσο ξένο προς εμένα θέμα. Λυπάμαι ιδιαίτερα για σένα γιατί ήταν η αρραβωνιαστικιά σου.

Πωλ: Γιατί νομίζεις προσπάθησα και άρπαξα τη δουλειά στην Εταιρεία; Ήθελα να μάθω, καθώς μου είχε πετάξει κατάμουτρα κάποια υπονοούμενα, ξέρεις. Ήμουν τυχερός, μα τω Θεώ. Μία διαφήμιση στην εφημερίδα και το μεγάλο αφεντικό με προσέλαβε ως λογιστή για το λογιστήριο της Εταιρείας. Ναι ήμουν τυχερός. Έτσι

μπόρεσα και πληροφορήθηκα για τα σουρτα-φέρτα της Ασημίνας. Ποτέ μου δεν κατάλαβα το γιατί. Και θέση μπορούσε να βρει και εγώ τη σεβόμουν σαν άνθρωπο... Τώρα... Χωρίσαμε και πάει!

Αντιγόνη: (αγχομένη) Τι να πω Πωλ; Αλήθεια δεν ξέρω τι να σου πω! Τουλάχιστον έμαθες την αλήθεια και μπόρεσες και απομακρύνθηκαν εγκαίρως. Έτσι δεν βρέθηκαν και εσύ στο μάτι του κυκλώνα. Είναι πολύ σημαντικό!

Πωλ: Δοξάζω το Θεό, σου λέω! Αν δεν είχα κόψει μαζί της ενωρίς, ποιος ξέρει τι μπερδέματα θα είχα τώρα.

Αντιγόνη: (στεναχωρημένη) Μπορώ να κάνω κάτι για σένα;

Πωλ: Κάνε μου τη χάρη να πιούμε έναν καφέ μαζί. Δεν έχω και πολλές γνωριμίες εδώ μέσα. Στο τμήμα που εργάζομαι είναι περισσότεροι άντρες και μια-δυο παντρεμένες κυρίες. Θα χαρώ να σε συνοδέψω στην καφετέρια της Εταιρείας.

Αντιγόνη: Εντάξει Πωλ. Ευχαριστώ.

Σκηνή δωδέκατη

Μαντώ: Είδα τον πρώην αρραβωνιαστικό της Ασημίνας, τον Πωλ. Τον συνάντησα στην έξοδο από τα γραφεία της Εταιρείας στο lunch brake.

Μαντώ: Α! τι κάνει αυτός;

Αντιγόνη: Δεν το ήξερα ότι το είχαν διαλύσει προ καιρού. Την είχε πάρει χαμπάρι την Ασημίνα και τα καμώματά της και τέλος η σχέση!

Μαντώ: Μπράβο του! Τι λέει για τα σιάνδαλα;

Αντιγόνη: Ότι είναι τυχερός που αυτός και η Ασημίνα είχαν χωρίσει, μόλις αυτή είχε πιάσει δουλειά στο γραφείο της Miller.

Μαντώ: Κάτι θα φιλιάστηκε, έτσι;

Αντιγόνη: Γι' αυτό μάλλον έπιασε δουλειά στην Εταιρεία, είπε. Έτσι βεβαιώθηκε για τον χαρακτήρα της.

Μαντώ: Κρίμα στο παλιάρι!

Αντιγόνη: Γιατί μαμά; Λείψανε τα θηλυκά από την οικουμένη ή γιατί είναι λογιστής και καλοπληρώνεται!

Μαντώ: Ε, να έτσι ο άντρας χάνει την πίστη του στη γυναίκα.

Αντιγόνη: Έλα μαμά, οι άντρες δεν είναι της εποχής σου. Χωρίζουν με τη μια και άλλη αναπληρώνει τη θέση της και στα γρήγορα.

Μαντώ: Έτσι νομίζεις;

Αντιγόνη: Έτσι είναι!

Μαντώ: Εσύ να δούμε τι θα κάνεις...

Αντιγόνη: Τώρα μάλιστα! Ήρθε και η σειρά μου τελικά!

Μαντώ: (γελάει) Μα γιατί;

Αντιγόνη: Γιατί; Δε με πήραν τα χρόνια μαμά. Θέλω να γνωρίσω τη ζωή ως ανεξάρτητη, ενήλικη και κυρίως ελεύθερη από κάθε είδους υποχρεώσεις, νέα γυναίκα. Κακό είναι αυτό;

Μαντώ: Έχεις δίκιο κοριτσάκι μου, έχεις δίκιο! ποιος σε βιάζει να μπεις στις περιπέτειες μιας σχέσης;

Αντιγόνη: Προγραμματίζω κάτι θαυμάσια πράγματα μαμά: ελευθερία, ταξίδια, σπίτι, καινούργιο αυτοκίνητο; Ως τα τριάντα μαμά, έχει ο θεός!

Μαντώ: Ναι Αντιγόνη μου...

Χτυπάει το κουδούνι της εξώπορτας. Πηγαίνει η Μαντώ.

Πωλ: (ευγενικά) Καλησπέρα σας. Λέγομαι Πωλ και είμαι γνωστός της Αντιγόνης. Μπορώ να της μιλήσω, σας παρακαλώ;

Μαντώ: (έκπληκτη) Και βέβαια! Αντιγόνη!..

Η Αντιγόνη παρουσιάζεται αργά και πλησιάζει στην εξώθυρα.

Αντιγόνη: (ήσυχη) Πέρασε μέσα Πωλ! Έλα.

Πωλ: (ντροπαλά) Είπα να περάσω για τον καφέ που μου υποσχέθηκες. Συγγνώμη για την έκπληξη. **(Της προσφέρει ένα περιποιημένο κουτί)** Έφερα και λίγα γλυκά, για τον καφέ.

Αντιγόνη: Δεν έπρεπε αλήθεια. Μαμά, να σου συστήσω τον Πωλ. Είναι λογιστής και εργάζεται στην ίδια Εταιρεία με μένα.

Μαντώ: Χαίρω πολύ νέε μου! Εμένα θα μου επιτρέψετε. Χάρηκα και πάλι Πωλ (*δίνει το χέρι της*).

Πωλ: Μήπως θα ήθελες να βγούμε έξω για έναν καφέ;

Αντιγόνη: Όχι, γιατί έχω κάποιες ετοιμασίες σήμερα βράδυ. You see φεύγω για το τριήμερο του long weekend. Θα γυρίσω Δευτέρα βράδυ.

Πωλ: (*με ενδιαφέρον*) Για πού τελικά;

Αντιγόνη: Blue Mountains... Έχω ανάγκη από ξεκούραση -την πρώτη αφότου έπιασα δουλειά στην Εταιρεία.

Πωλ: Ενδιαφέρον! Υπάρχουν κάποιες προσφορές;

Αντιγόνη: Ναι, από το Eagle View, etc.

Πωλ: Μπράβο, μπράβο!

Σκηνή δέκατη τρίτη

Η Αντιγόνη στο ξενοδοχείο της. Χτυπά το τηλέφωνο και το σηκώνει.

Αντιγόνη: Hello! Yes... (*έκπληκτη*) Who?

Operator: (*ακούγεται*) The gentleman's name is Paul... He will be waiting for you, at the reception.

Η Αντιγόνη σχεδόν θυμωμένη, βάζει πίσω το τηλέφωνο. Σκέφτεται για λίγο, ύστερα φαίνεται να ηρεμεί και τέλος χαμογελά...

Αντιγόνη: (μιλάει μόνη της ενώ ετοιμάζεται) «Αυτό πάλι, πού να το φανταστώ; Εντάξει, δεν πειράζει και τόσο. Ο άνθρωπος κάνει καλή παρέα και είναι τόσο ευγενικός! Άλλωστε... ίσως και να ήταν βαρετές τρεις μέρες μοναξιάς. Για να δούμε! Για να δούμε! Κάτι τρέχει εδώ!»

Ρίχνει μια τελική ματιά στον καθρέφτη, και ικανοποιημένη κατευθύνεται στην έξοδο του δωματίου της.

Τέλος

Θέατρο 2010

Περιεχόμενα

Μια τρύπα στον Τοίχο   σελ. 5-42

Ασύστολοι Άνεμοι   σελ. 43-99

Η συγγραφέας Πιπίνα Δ. Ιωσηφίδου-Elles
email: pipinaelles@hotmail.com

Η συγγραφέας του έργου Πιπίνα Δ. Ιωσηφίδου-Elles, ζει και γράφει στο Σύδνεϋ. Αυτό το βιβλίο είναι το ένα από τα δύο τελευταία που δημοσιεύτηκαν μαζί το 2010 στο Σύδνεϋ (το άλλο είναι το ποίημα Ασάλευτη Παρουσία), και συμπεριλαμβάνονται στον κατάλογο των έργων της που με ποικίλο περιεχόμενο (μελέτη, ποίηση (δύο στην αγγλική, κάποια στην ελληνική και στην αγγλική), θέατρο, παιδικό μυθιστόρημα και ποίηση, παραμύθια (ένα στην αγγλική), μυθιστόρημα, νουβέλα), ξεκινούν από το 1994 ως τις μέρες μας.